

Carpații

Depozit legal: M. 8.127 - 1958

Director Aron Cotruș † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

MOTĂ SI MĂRIN CRUCIATI AI SECOLULUI DOUAZECI

de FAUST BRADESCU

AU scurs 36 de ani dela moartea lui Moța și Marin!

Aldă amar de ani de istorie, în care, fața lumii a devenit cenușie, ca a sgară căzută peste suflata și neamuri.

De atunci, peste mătoanele de sacrificii umane, peste speranțele alător inimii senine, s'a ridicat dominațoare hidra roșie a comunismului internațional. Sprisnit pe înconștiența unora și pe dobitocia altora, sapă nestânjenit femețiile Occidentului și mână spre revolta lumea celor de abia țesți în lumina istoriei. Că o gangrenă uriașă otrăvește muncitorimea, sapă inima tineretului, pervertește cultura, contaminează Biserica. Și nu e de mirare, deoarece asta li e menirea de când a fost conceput în formă modernă pe bază economică și determinism dialectic. Numai că de data aceasta, croit pe interese mestănice și'n spirit ialmudic, a fost îndrumat cu o perseverență diabolică spre distrugerea sentimentului religios, trecând, de câte ori l'a luit ocazia, dela teorie la practică, cu o ferocitate într'adevăr terribilă.

Printre nenumăratele dovezi ce ilustrează această latură a comunismului se desprinde învinsă, înroșită, freșcă de sânge și sacrificii cresată în trupul Spaniei de către trupele comunisto-republicane. Sute de biserică și m-

S

(Urmează în pag. 2.)

naștrii pângărite sau distruse; mil de proști și călugări schingiuiți sau asinași. Sub ochii pigrii al marel oculte inter-
naționale se juca, în Spania din acea vreme, soarta politică a continentului și soarta Bisericii. O victorie republicană ar
fi însemnat înfrângerea marșului a Europei, cu toate consecințele militare ce-ar fi decurs. Dar în același timp, ar fi dat și o
lovitură de moarte Bisericii creștine.

Această primejdie a intrat-o Moja atunci când scria cu un fel de pasiune neobișnuită: "Se trăgea cu mitraliera în
obrazul lui Cristos. Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători?"

Cu cât ușurință s'a trecut și se trece peste aceste cuvinte...

"O simplă imagine mistică — vor afirma și acum toți cei desprinși de marile adevăruri. "O viză simbolică a unui

creștin revoltat" — vor repeta toți cei ce se cădăscă la micșorarea însemnății acestui imaginii, substratul spiritual

Fără îndoială, e vorba și de una și de alta. Dar ceea ce nu s'a înțeles în această imagine, adăncimea acestei imagini, substratul spiritual

și uman ce se ascunde în ea. Să ne amintim însă de circumstanțele de atunci. Foarte mulți combatanți naționaliști s'au

dus să lupte în Spania alături de trupele franchiste. Veniți din toate părțile lumii, ceea ce li îndemna să intre în înclătarea

iberică erau mai ales legăturile ideologice, dorința de a contribui cu elanul lor la victoria Spaniei naționaliste. Pentru ei,

această Spanie îndărgită reprezenta câmpul unei experiențe decisive politico-revoluționare. Era lupta contra comunis-

mului, această plagă a secolului. Latura spirituală nu venea decât după aceea, ca o consecință a nelegiuirilor comise de

hoardele roșii.

Pentru legionarii români, latura dramei creștine avea precădere. În această deslănțuire iconoclastă contra a tot ce

reprezenta suflul dumnezeesc în Spania, ei vedeau încercarea de distrugere a singurului așezământ omeneș sprijinit pe

eternitate: Biserica. Prin prăbușirea lui s'ar fi prăbușit o lume. Religia. În ce are ea mai curat, mai înalt, mai necesar

pentru genul uman, era amenințată. Războiul civil, cu toate ororile lui, nu constituia decât un fenomen intermediar, prin

mișcările cărora se viză centrul vital al spiritualității creștine.

Așa a văzut Moja această ciocnire de forțe și de aceea acriștigat în voce "Se trăgea cu mitraliera în chipul lui

Cristos". Pentru el nu era în pericol numai un popor sau un sistem politic. Pericolul amenința "așezământul creștin al lu-

mii". Acele gloanțe, trase în imaginea celui crucificat, simbolizau mai mult decât o revoluție crudă, un război fratricid, o

răsturnare de regim. Conflictul, depășind sfera civilă, înțel, prin armele urei și sadismului, sfera lumii interioare, acolo

unde omul încearcă să se apropie de dumnezeu. Primejdia pășea însăși armonia interioară a omului. Soarta lui spiri-

tuală se juca pe muclea credinței și-a sacrificiului.

Legionarii români au fost, cu siguranță, singurii ce-au venit să ajute Spania prin forța credinței. În afară de pieptu-

rite lor călitate în alte lupte, ei aduceau grădite de credință creștină ce răsturnă munții. Veniți să lupte pentru victoria

Spaniei naționaliste, ei voiau, înainte de toate, să moară pentru Cristos, conștienți că numai în semnul Lui, Spania și întreaga

oameni vor fi mântuiți. Războinicii și creștinii în același timp, ei intrăchupau acea cime de înaltă simfrie creștină din

epoca de glorie a Evului Mediu.

Au mers și-au luptat în Spania în spirit de cruciați, de apărători ai ordinii naturale și-al religiei, puse la grea

cumpănă de acele gloanțe trase în chipul lui Cristos.

Cu mândrie, conștienți și curaj, ei au reprezentat Mișcarea Legionară, dar în același timp și spiritul de sacrificiu al

omului conștient ce-și vede amenințată Biserica.

Cruciați ai unei epoci ce-a pierdut și sensul și respectul pentru marile înțelegeri spirituale, Moja și Marin constituiesc

o ultimă verigă în lanțul de jertfe care cimentează înălțarea omului.

Moartea lor la 13 ianuarie 1937 reprezintă nu numai simbolica înfrățire prin sânge a neamului românesc cu cel spani-

ol, dar mai ales renașterea acestui spirit al cruciaților, gata de jertfă atunci când femeile credinței sunt amenințate.

Și-asta timp cât astfel de cruciați vor fi gata să reia locul celor căzuți, neamurile nu vor putea fi cuprinse de forțele răului

ce se luptă în încercarea să se înțeleasă diferu.

THE ARCHANGEL AND THE WORLD

II

by MICHAEL STURDZA

In this victory of the Good over the Evil, Codreanu believed with the faith of the true Christian he was. But it is very doubtful that he ever hoped that it would occur before his death — before the violent death to which he knew he was doomed — and before more cruel ordeals for his Movement. He knew too well the power, the perseverance and the inexorability of his enemies. He had realized, finally, that most of the world around him was not with the Archangel but with Beelzebub, or cowardly unconcerned with the growing Communist menace and about the evil influence or corrupt camarillas, friends or mentors of the Beast, which had infiltrated the leadership of almost all the Free World's countries.

From Codreanu's Memoirs:

"We have acted and maintained ourselves in order and legality, but this will be of no avail. Our governments' formula is: 'You have not broken any law and we cannot destroy you for that. All right! We will break the laws and destroy you anyhow...'

They will pursue us. We will yield or we will fight. Finally we will be defeated, because we are a few and they are armies. Our blood will flow. We will accept death. And this will be the greatest oration we could address our nation. Dying this way we will perhaps help our country more than we have done with all the painful efforts of our lives.

We have lived with the thought and the acceptance of death in our mind. This has given us our force and our serenity. This has given us the certitude of our victory. We will resuscitate and will conquer."

What were the motives of this hatred and fury, and the reason for this urgency in acting against the leader and the members of a movement of young Rumanian idealists? And where was the center of command of this merciless persecution?

Those questions are of much more present interest than the description of the cruelties and infamies to which the Legion of the Archangel Michael has been submitted. They are of much more present interest for the simple reason — to put it bluntly, and even if many people will be taken aback by it — that the master minds behind the murders of Codreanu and of his disciples belonged to the same conspiracy than those which were behind Arthur Bremer the appointed executioner of George Wallace. The only difference between the two situations and the two perpetrations was that the aim of the Marxist world-government conspiracy was in 1938 and 1939 the disabling and conquest of Europe and that today the European Continent virtually conquered, its aim is now the disabling and conquest of the United States, which will mean, of course, the domination of the world.

Codreanu and his people were no trouble-makers, no menace to Rumania's order and legality. The Captain was a declared monarchist and rejected any other form of government. His dictates to the Legionaries were peremptory: "The Legionary Movement must never resort to plots or coups in order to win. By the very essence of our beliefs we are against conspiracy. This would mean violence of an outward character, while we expect victory by provoking in the nation's soul a process of perfection."

The real motives of this wrath and this haste were not to be found, therefore, in Rumania's domestic affairs but in the international circumstances of those troubled pre-war years. Any careful observers of these circumstances, and of the behaviour of the Rumanian governments towards the Legionary Movement, could but conclude that there was an obvious parallelism between the crescendo of the alarming situations that led to the Second World War, and perhaps to the downfall of our Christian civilization, and that of the iniquities perpetrated by King Carol's governments since his return in 1933 till to Codreanu's cowardly assassination in the woods of Tudoraști, and after.

Important international events occurred in 1933. Adolf Hitler had become Chancellor of the German Reich. President Roosevelt had recognized the Soviet Government as

the legitimate government of Russia. The four Western non-Communist big powers, France, Great Britain, Italy and Germany had signed the Quadrupartite Pact of Guarantee, with an unmistakable anti-Soviet character, proposed by Benito Mussolini. On the other hand, under French pressure, Soviet Russia's European neighbour, Rumania included, had returned their relations with the Kremlin, an indispensable prelude to the Pact of Mutual Assistance between France, Czechoslovakia and the USSR, demanded by the Radical Socialist, the Socialist and the Communist parties in France, which will be signed two years later, unmistakably directed against Germany, whose political and military encirclement it was purported to achieve.

It was in 1933 that the first serious attempt to annihilate by force the Legionary Movement occurred, with more than 20,000 Legionaries thrown in prisons and in concentration camps, hundreds of them beaten and tortured, and twelve of them murdered. The Duca Terror, as this brutal action is called in Legionary history was demanded by the French Government, prodded by Mr. Leon Blum, chief of the French Socialist Party and leader of the Front Populaire, a Communist dominated political alliance.

The parallelism between international events and persecutions of the Legion become more evident still, and those persecutions more cruel after the ratification by the French Parliament of the Franco-Soviet military alliance. This alliance had not, however, the slightest value for France as long as a free access to the Central-European battlefields would not have been secured for the Soviet troops. Carol and his Government had yielded to the insistence of the French Government, and of the evil forces of which they were dependent, and consented to let them pass through Rumania. But when, at the moment of the reoccupation of the Rhineland by Germany, war seemed imminent, orders were given to put the Rumanian railway system at the disposition of the Soviet Command, Codreanu openly declared that he will never permit the Soviet armies to pass unopposed across our territory. This time, he had to back his intentions more than with the handful of schoolboys gathered around him, 18 years before in the woods of Dobrina. In fact he would have had not only the hundreds of thousands of Legionaries behind him but the whole of the Rumanian people.

War did not break out then, but the Anonymous Powers, still arbiters of our destiny, had taken good notice of the fact that in Rumania, a key square at that moment on the international chess board, Codreanu and the Legionary Movement, with its multitude, its spirit of sacrifice and its immutable faith, stood firmly against their projects and that their execution required first Codreanu's elimination and the Movement's extermination. With this task, Carol, their chief operator in that part of the Continent, was entrusted.

The apothecosis reception given by the Rumanian people in 1937 to the fallen and living Legionaries who had fought in the Spanish Civil War the Communist enemy, the Legionary triumph in the parliamentary elections of the same year, the new menace of war provoked by the Sudeten Germans affair, strengthened the alarm and the decisions of the Powers of Darkness. Action had to be speedy. Codreanu and all the Movement's leaders, including all those who had fought in Spain, were brought hurriedly before the special courts Carol had created for that purpose. There was no known and unknown fraudulent methods and a device that was not used, and no more perfect model of a judicial crime. Codreanu and all the indicted Legionaries were sentenced to long terms of detention and immediately sent to the prisons from where they emerged only the day of their assassination. Thousands of Legionaries were thrown in concentration camps and prisons without any formality. Hundreds of them will be liquidated like their leaders.

Octobre 23, 1938 the Munich Agreement — the most in-

(Urmased in pag. 4.)

VASILE POSTEUCA

"...Și ca un frate geamă, acum, printr-o frați,
să-lă și împărie optimism. Dumnezeu nu ne va
lăsa. Chiar unde nu se vede nimic, noi vom
dăruia de a merge înainte. Noi suntem argonauții
aurului interior și lucrăm cu forțe care sunt etern
învinzătoare. De realitate și credem nebulă. Acum
Dumnezeu ne va da a supremă biruință. Acum
problema nu e de evitate, ci numai de rugămintă
în inimă, numai de rugămintă și credință. Trebuie
continuăm a gata drumul, cruce lângă cruce și
mormânt lângă mormânt. Așa spune-le-o la toți
cu mare luminare interioară și dragoste!"

Mankato, 24 Sept. 1973

Vasile POSTEUCA

Acestea sunt ultimile rânduri primite de la Vasile Posteuca. Ca ceva din mesajul lui. Un fragment. Rugăciune și mesaj. O parte din constanta și imensă lui rugăciune — o continuare. De proporția unui set care va trebui terminat.

Vasile Posteuca nu expedia scrisori. Se ațerna la discuție cu prietenii și necunoscuții, cu cunoscuții și neprietenii. Sau asculta pulsul inimilor, țâra minților. Sau se revărsa în bobot și litanie. Scria în goană, pe genunchi, cu nimeni să rămână fără răspuns ori nemângălat. Se dăruia. În scrisorile lui lungi, ofica pentru toți ca pentru o lume pentru tot ce-a mai rămas credință în lume. De parcă punea în legătură cerul cu omul. Restabilind încrederea lui Dumnezeu în existența adevărată, pentru jertfite să fie primite sus, acolo, peste vămile înalte, unde judecata ultimă, cosmică, se cântărește în taleretele balanței dreptății implacabile.

Apoi, după această scrisoare, a mâinii lui tremurate — tăcere!

A urmat tăcerea îngrijorătoare. Linistea de spaimă. Întreruperea. Și nu știam și nici nu bănuiam că a fost și fie pentru todeauna! Zănfăra. Doamna lui, m'a pus în legătură cu șirul sfârșitului.

M'am gândit, apoi, la "Iconar". Vasile Posteuca desclina din "Iconar". Și continua "drumul" Iconarilor, început la Cernaui. De acolo, din umbrele călătoriilor vovodale, din locuri eroice, poesia a intrat în gândul lui căt mărimea crucii. Mai mărțurise în "poveștile către bunul Dumnezeu" ale lui R.H.K. dar asculta dorul de departe, vocea pietrelor, căile întăroreri printre cetine. Acolo li era TARA. Ritmulul numelor. Enilul revenit la vetre.

În fața morții nu s'a înfricoșat. A privit-o testamantar. A privit dincolo, către ceea ce rămâne la marea. Și ce va continua să fie.

Pe seut, între facile, a fost pus în pământ la Vatra. În U. S. A. L-au purtat țărâni cel ce știu că-l apasă greul țărâni care se va încărea în urnele reînțărorerii. L-au purtat pe umeri de umane, pe umeri negru, cel din rândurile speranțelor. O parte din România, pentru ce va fi România. Căci, vocea lui din exil, trecută în secolurile seclenare, va fi mereu prezentă, auzită și urmată.

Ioan I. MIREA

Paris, 1973

AS VREA

Aș vrea să am o țară,
mare, rotundă, solară;
și'n țară o grădina
să mă joc în ea, bătrân, cu nepoții,
de-a făcutul oamenilor din țară.

Să-i învăț să mă îngroape
sub poteci, pe aproape,
la umbra pomului căru se coace,
— din el strănepoții vor culege mere
și printre ramuri ar fi să se joace.

Ioan I. MIREA

THE ARCHANGEL

telligent agreement signed between European non-Communist countries since Locarno—had been concluded between Germany, France, Great Britain and Italy. The assassination of Ernst von Rath, secretary to the German embassy in Paris, had not prevented Ribbentrop's visit and the signing of a Friendship and Non-Aggression Pact between France and Germany identical with that the Reich's foreign minister had signed in London with Great Britain. Germany's October 24 proposals to Poland concerning the Corridor and Danzig had been astoundingly moderate and friendly. A lasting peace, solemnly announced by Mr. Chamberlain, seemed to be at hand. The Anti-Munich rose immediately in Arms against this blissful impulse received, on the other hand with delirious enthusiasm by the French and British peoples.

November 18, 1938 President Roosevelt recalled his Ambassador in Berlin. November 18, King Carol received an unexpected and urgent invitation from the British Government. He was back to Bucharest November 28, November 29, the instructions received at the European quarters of the Anti-Munich are executed: Corneliu Codreanu, the leader of the Legion of the Archangel Michael is stealthily murdered at Night by the torturing methods of the gabelle, on Carol's orders. The Times in London and the Times in New York, both came out with the same comment: *well done!*

For Hitler, the fact that Carol ordered the murder of Codreanu hours only after his return from London, could have only one significance: the Anti-Munich had won, and Rumania's frontiers had been opened wide for the rush of the Soviet divisions. His answer was the occupation of Czechoslovakia and the decision to explode any possible

France-British-Soviet military co-operation by striking abruptly that deceptive agreement with Soviet Russia which brought—with the Second World War—our three thousand years old civilization in the hazardous predicament in which it finds itself today.

We read in the sheets brought from one of Codreanu's last prisons by his lawyers:

"How I have been tortured: How my poor flesh has suffered! My clothes are filled up with aches. Since sixty nights I am lying on those planks. With oppressed heart I think of the sufferings to which my family and my comrades are submitted. I felt the strings binding man to God breaking in me. I fought day and night and fastened them again reading the Gospels.

When I finished their reading, I understood that I was here by the will of God. That despite the fact that I have committed no fault from a human legal point of view, He punishes me for my sins and puts my faith to test.

I calmed down. Serenity descended on my soul's torments, like a quiet evening in the country, spreading over the restlessness and the passions of this world... O Lord, thy will be done!"

Codreanu, the Archangel's messenger—as some stupid enemy called him with intended derision—and his followers fought, suffered and died not for their country only, but for the world whose desintegration we are witnessing today resignedly, and to which too many of us are cowardly or guiltily co-operating.

POEME

ION I. MIREA

AM PRIMIT SCRISOARE...

SORA KALIOF

Am primit scrisoare din România
cel care mi-a trimis-o
a scris-o
cu litera măruntă
— mai mult litera neîncăpută.

Nimic întreg nu înădăsească
parcă îi e frig
parcă dormilează
parcă alte voci îi strigă, —
îi e frig, deșiră
și parcă altcui ar vrea să-mi spună din gură.

Cel care desface scrisorile la cenzură
a celui
din scrisul cotit
și poste n'a isprăvit
până la pagina șaptea
sub care s'a ucalit
șters (peste ce n'a isprăvit).

Prietenul meu dunărean
afară numai din an în an
că oricând ar primi scrisoare din țară
dimineața mă trezesc cu perna amară;
— oricine vei fi, fată sau băiat,
nu mă certa că'm plecat
spre casă
Rivul pe dedesubt mă apă
m'apasă
mă surpră
mă cără.

În încheiere:
tineri, prietene, tinere!
nici că nu ești comunist
— bine-cuvântare;
caută-mă sub pașii în care exist.

De când umblu prin lume, pașii mei
se înclătesc fără urmă. Noaptea nu-l
vede pe rob; ca orbii duc noaptea.
Dar pașii mei de olog, merg ziua
înverna — caut îndărăt, strig și mă
rog, pe unde? la cine? — zadarnic,
nimeni nu răspunde. Iar când mă reintorc
din afară în mine, mi-e totdeauna rusine
de mersul pe sus, săpat în rufine. Și ca
să nu se vadă ce-am ales din țărână,
am ascuns în mână și pe unde am trecut,
m'am apucat și am șters. Mersul nu-mi
mai era mers. Căzut sub mal, în lume am
intrat ca'n spital.

Indepărtata Soră Kaliof — de unde-o fi
venit? cine-o fi cerut-o-nepet? — m'a
întrebat dacă sunt ghiop. Dar Soră Kaliof,
care pășește țări în spitale, mai are un
frate ciop, și când nu scuipă cu bale,
numără sclerile în Nord și Răsărit.
Mi-a fost frică și-am fugit! Rar, doar
primăvara se din cratere și strig: mi-e
frig! — lasă-mă și du-te'n stepe, unde se
încură cărduri de lepe!
Ea ar vrea iar să mă prindă și să mă adape.

Nu, nu soră Kaliof, nu sunt ghiop! Intrat
în lume ca în spital, zac într-o peripeție
de microb vegetal, și de gândul meu o'un
amestec de var, de lună scărada amar, taina
se dezleagă numai când pădurea crește sub
mine întregă. Greutățile deia piciorare
pe care le vezi, mă trag acolo unde
s'au ascuns mugurii verzi...

SECURITATEA EUROPEANA SI AL TREILEA RAZBOI MONDIAL

de General PLATON CHIRNOAGA

Acest titlu ar putea să surprindă, dacă luăm în considerare că scopul Conferinței asupra Securității și Cooperării europene este tocmai acela de a înălțura definitiv ori ce probabilitate a unui astfel de cataclism, care ar fi încă un război mondial. De sigur că nimeni nu-l dorește, și — după cum se vede — toți cei cari ar putea să poarte cândva răspunderea acestui război, se pregătesc să se intrunească într-o conferință în care să se ia decizii comune, pentru ridicarea fundamentului unei păci durabile în spațiul european. Nu lipsesc de la această conferință nici unul din statele europene, de la colosala Rusie până la micile Lichtenstein, San-Marino și Vatican, toți având drept de cuvânt la egalitate; și în plus mai sunt prezente Statele-Unite americane și Canada. Aceste două țări participă nu ca aliate ale țărilor din Pactul Atlantic, ci ca două puteri cari au contribuit fundamental la distrugerea Reich-ului național-socialist german. Nici una din țări nu este invitată ca aliată într-un bloc militar, pentru că s'a fixat principiul ca fiecare să se reprezinte pe el însuși, în fiecare problemă expunându-se puncte de vedere personale și nu puncte de vedere comune blocului din care face parte. Asistăm chiar și la acest paradox pe care ni-l oferă națiunea germană, aceea națiune a cărei distrugere militară s'a urmărit în acei ani întinseși ai războiului al doilea mondial, tocmai de acele mari puteri cari — atunci aliate în scopul acestei distrugerii — acum se găsesc pe poziții total opuse, având fiecare câte o bucată din fostul Imperiu german ca aliată prețioasă în blocul respectiv. Este una din nenorocirile anormale impuse după terminarea războiului al doilea mondial, anomalii datorite pe de o parte mentalității bolnave expansioniste a rușilor, și pe de altă parte politicii de înșelare a popoarelor din partea Roosevelt. Aceasta, după ce prin "Charta Atlanticului" a asigurat popoarele că la sfârșitul războiului nu se vor face nici modificări teritoriale și nici schimbări în formele de guvernare dorite de popoare, nu s'a opus nici la Teheran și nici la Yalta, la nici una din pretențiile teritoriale ale lui Stalin; după cum au acceptat atât el cât și Truman — urmașul lui la președinția Statelor-Unite — nu numai schimbările de frontiere în favoarea Rusiei pe socoteala vecinilor ei europeni, dar și acelea ale regimurilor de guvernare ale acestor vecini, făcute cu forța, și fără să se țină seama de opinile aliaților occidentali.

Această anomalie, cât și celelalte rezultate din jafurile făcute în contul Finlandei, a celor trei țări Baltice cari au fost înghițite complet, a Poloniei, a Cehoslovaciei și a României, de mai mulți ani vrea Moscova să le transforme în acte de drept prin aplicarea unui principiu fals, acela al recunoașterii realităților actuale. Fals, pentru că adevărata realitate nu este aceea reprezentată de frontierele trasate după război pe hărțile pe care le găsim în Atlasurile geografice de astăzi, ci aceea reprezentată de furturile de teritorii executate de Rusia sovietică între anii 1939-1945 din trupurile vecinilor ei europeni. Asta vrea Moscova să obțină prin Conferința de Securitate. Și i se recunoască de Europa liberă și de America de nord frontierele ei actuale europene, ca frontiere definitive.

Nu ținem să decidem guvernul acestor țări. Evident, noi sperăm că mai au atâta simț al dreptății și al moralității, încât să nu se lase atrase de mirajul afacerilor de miliarde de dolari pe care le-ar propune Moscova în schimb recunoașterii acestor frontiere. Dar noi, cei interesați în primul loc, de rezultatele acestor tratative, noi cei cari aparținem popoarelor jefuite de Rusia, și trăind în țările în cari cuvântul "Libertate" mai are un sens, putem să ne exprimăm liberi și să spunem adevărul, noi ne ridicăm cu toată țărnia și le spunem tuturor guvernelor occidentale — mari și mici — de la frontiera de vest a Rusiei și până în oceanul Pacific: Nu aveți nici un drept să ratificați nedreptățile făcute de Rusia pe socoteala poporului român. Ori ce hotărâre care nu va ține seama de dreptatea noastră, n'o vom accepta. Pentru ce noi nu suntem consultați? Noi reprezentăm aici în Occident întregul popor român, acel popor român care a fost liber pe deciziile lui până în ziua fatală de la 23 August 1944, când Regele Mihai a capitulat în fața puterii militare ruse. Nu putem să admitem

ca poporul român a sacrificat alăilea luptători, pentru ca acest sacrificiu să nu fie luat în considerare la judecata care se va face în cadrul Conferinței de Securitate. Noi am luptat pentru dreptatea noastră și pentru frontierele noastre, la cari nu vom renunța nici odată. Nu puteți construi palatul atâta de dorit al păcii pe o temelie de jaf și ne-grepe.

Guvernul de la București nu reprezintă voința poporului. Cred că nimeni nu-și permite în Occident să facă sinistra grămadă de a confunda cele 99 % de voturi date partidului comunist la fiecare alegere de parlament, de o masă tot atât de mare de sclavi fără cuvânt, cu reala voință a poporului român, care tot în proporție de 99 % se manifestă ori unde poate, în contra aceluiaș regim.

Au oare delegații occidentali de la Helsinki pe biroul lor "Charta Atlanticului" întocmită de Roosevelt și Churchill la începutul lunii August 1941, și semnată de Statele-Unite, Rusia sovietică, Anglia și altele multe state, în care se afirmă că statele semnatarie se angajează să nu aducă "schimbări teritoriale cari nu sunt în acord cu dorințele exprimate liber ale popoarelor respective" și că "ele respectă dreptul popoarelor de a-și alege forma de guvernământ sub care vor să trăiască"? Cunoașteți "Declarația asupra Europei eliberate" întocmită la Yalta în Noembrie 1944 — deci numai cu șase luni înainte de sfârșitul războiului — care este o confirmare a principiilor din Charta Atlanticului, devotate cu alte puncte referitoare la restabilirea păcii în țările cari au purtat războiul din Europa? Semnatarii de atunci se angajau "să stabilească cât mai curând posibil prin alegeri libere, guverne cari să fie expresia voinței popoarelor". Și acești semnatarii erau trei miniștri ai afacerilor străine: de R. Stettinius Jr. (Statele-Unite), M. Molotov (Rusia sovietică) și Anthony Eden (Regatul unit al Angliei).

Au ei în documentele lor diplomatice o altă hartă a Europei, în care să fie trasate frontierele Rusiei din 1939 — înaintea de împărțirea Poloniei și războiul cu Finlanda — și acelea rezultate după jefuirea tuturor vecinilor ei europeni? Știu ei câte sute de mii de Km² reprezentă aceste teritorii și câte milioane de locuitori au intrat forțat sub stăpânirea rusească?

Când și'n care împrejurare a fost poporul român de acord cu trecerea Basarabiei, Bucovinei de nord și a ținutului Herța sub stăpânirea Rusiei? Nici odată.

Când și'n care împrejurare și-a ales poporul român prin alegeri libere forma de guvernământ a regimului comunist, care conduce țara, fără întrerupere, de 27 de ani? Nici odată.

Căți din delegații de la Helsinki cunosc aceste triste și tragice realități? Și nici n'au de unde să le știe, pentru că documentele menționate mai sus — deși nu și-au pierdut valabilitatea, ele constituind pisee principale cu cari învingătorii de atunci se fălesc — și pe bună dreptate — sunt trecute la dosar, și nimeni nu le-a mai scos la iveală. Cum s'ar mai fi putut vorbi despre ele, atunci când fațetele învingătorilor după sfârșitul războiului sunt în flagrantă contradicție cu acele principii de înaltă etică morală?

Noi am pierdut războiul, dar cauza pentru care am luptat a ramas vie, ca o rană adâncă în trupul țării românești, care nu se va vindeca de cât atunci când ni se va face dreptate.

Când puterile occidentale au pus bazele alianței din Pactul Atlantic în care a intrat și Germania de vest, alianță îndreptată în contra amenințării ruso-comuniste, în mod automat ni s'a dat dreptate nouă, acelora cari am purtat războiul în contra Rusiei sovietice. Nu noi am greșit când ne-am apărut hotărâte, ei acei cari au fost aliați molochoșului rusesc, dându-l acestuia posibilitatea să câștige un război de eucerii teritoriale. În 1941, când România a intrat în războiul contra Rusiei se știa foarte bine că aceasta urmărește să-și întindă stăpânirea spre centrul Europei. În Septembrie 1939 luase partea orientată a Poloniei, în Martie 1940 luase de la Finlanda Carelia și o parte din Laponia, iar în Iunie acelaș an mutase frontiera

(Urmează în pag. 6.)

România de pe Nistru pe Prut, luându-i Basarabia, Bucovina de nord și ținutul Herța. Toate aceste fapte au fost acceptate de aliații ei occidentali, pentru că nici unul dintre ei n'a cerut Rusiei la sfârșitul războiului să se retragă în frontierele ei din 1938.

Asem, când Conferința de Securitate și Cooperare europeană a intrat pe calea discuțiilor, noi primim cu cea mai mare îngrijorare la desfășurarea dezbaterilor și căutăm să descifrăm din cuvântările vagi de la Helsinki, atitudinea țărilor occidentale.

Unul din argumentele cele mai puternice, care va influența asupra deciziilor, este raportul de forțe între O. T. A. N. și Pactul de la Varșovia. Institutul de studii strategice de la Londra a publicat un studiu Echilibrul militar din care rezultă că Rusia posedă astăzi o superioritate netă în bombe termonucleare. Efortul făcut de Rusia ca să intreacă Statele-Unite în domeniul armelor cele mai perfecționate este nu numai impresionant, dar și foarte îngrijorător. Este el făcut numai pentru ca Rusia să-și apere teritoriul — pe care de altfel nu-l amenință nimeni — și să împiedice un război termonuclear cu Statele-Unite, sau poate fi și o teribilă amenințare adresată țărilor libere din Occident, obligându-le să cedeze pretențiilor ei de expansiune, fără ca cineva să se gândească că ar fi posibil să-și facă un război?

Din punctul de vedere al forțelor militare clasice, Rusia dispune și aici de o superioritate impunătoare: 2 milioane de oameni în trupele terestre pentru 164 de divizii, din care 44 sunt dispuse spre China, 20 către Orientul Mijlociu și 100 spre Europa; la acestea se adaugă 42 de divizii ale țărilor satelite din Pactul Varșovia.

Față de aceste 142 de divizii, puterile din O. T. A. N. dispun numai de 67 de divizii (cu inclusiv Franța). În mijloace de aviație Rusia dispune de 10.000 de avioane (1.000 aparțin aliaților ei europeni), în timp ce O. T. A. N.-ul are numai 3.000.

În marina de război, rușii au 300 de submarine și 231 de vase de război de suprafață, iar americanii numai 132 de submarine și 243 de vase de război.

Așa dar se constată că în total luat, Rusia este superioară Statelor Unite, și că majoritatea acestor forțe este plasată cu fața spre Europa. Această situație trebuie să dea mult de gândit guvernelor din țările occidentale. Conferința de Securitate și Cooperare europeană nu este pentru Rusia un instrument destinat să aducă o pace de comun acord cu toate celelalte țări participante, ci — sprâlinindu-se pe forțabilitatea ei putere militară — vrea la această conferință să impună o pace a ei; o pace care să fie bazată pe reținușă de drept a frontierelor ei actuale spre Europa.

Europa a trăit o situație similară în toamna anului 1938. În urma campaniei separatiste a germanilor audeți din Cehoslovacia, un conflict armat era gata să izbucnească între Germania și Cehoslovacia. Pentru a evita războiul, s'au întrunit la München în ziua de 29 Septembrie 1938 primii miniștri Chamberlain (Anglia) și Daladier (Franța), cu Hitler (împăratul Germaniei) și Mussolini (ducele Italiei), care au luat decizia ca Cehoslovacia să se retragă din regiunea sudică până la 10 Octombrie 1938, iar trupele germane s'o ocupe progresiv. Războiul european a fost

evitat numai pentru 11 luni. La 1 Septembrie 1939 a izbucnit războiul dintre Germania și Polonia.

Vor fi dispusi occidentali, ca să asigure pacea în Europa, să accepte cererile Rusiei?

În comunicatul Consiliului Atlantic nord, care și-a încheiat lucrările la 8 Decembrie se spune că în relațiile dintre Vest și Est au intervenit unele progrese, și că noi ameliorări s'ar putea realiza în viitor "prin relații mai strânse și mai armonioase între popoare". Condiția primordială însă este "libera circulație a ideilor, a informațiilor și a oamenilor". Mai departe însă același comunicat constată creșterea continuă a forțelor militare ale Pactului de la Varșovia și exprimă necesitatea de a se menține potențialul defensiv al O. T. A. N.-u lui. Impresia care se desprinde din dezbaterile acestui consiliu este o netă îngrijorare a celor prezenți, în ceea ce privește Conferința de Securitate și Cooperare europeană. Secretarul de stat american Rogers crede că la Helsinki s'ar putea realiza unele progrese, dar ce se va face cu doctrina Brejnev, care nu este compatibilă cu independența și integritatea popoarelor?

Așa dar atmosfera în jurul acestei conferințe este încă tulbură. Totuși plutește în vag și nici o problema n'a fost pusă cu claritate, ca și cum fiecare l-ar fi teamă că ori ce problema s'ar ridica ar provoca cel puțin o dezbateră penibilă, dacă nu chiar o ruptură.

Un fapt este însă sigur. Moscova se opune categoric la schimbarea de idei și la o liberă circulație a oamenilor și a informațiilor. Adică rușii refuză toată condiția primordială pe care miniștrii Pactului Atlantic o considera necesară pentru ameliorarea raporturilor între Vest și Est.

Moscova vrea la această conferință să limiteze câmpul discuțiilor numai la rezolvarea în sensul intereselor Rusiei a unor probleme internaționale din sfera europeană, pentru ca apoi să treacă la rezolvarea problemelor din Asia, și în special chestiunea frontierelor ei China, pe care nu o mai poate amâna prea mult, și a cărei soluție depinde într-o largă măsură de rezultatele pe care le va putea obține la Conferința de Securitate și Cooperare europeană.

Dar la un schimb al ideilor și al oamenilor, Moscova nu-și poate da acordul. Între Vest și Est nu-i posibilă o coexistență ideologică. Războiul ideologic în contra puterilor vestice trebuie dus fără nici un compromis până la distrugerea acestora.

Soarta lumii stă așa dar în mâinile conducătorilor de astăzi ai popoarelor occidentale. Sunt acești conducători decizi să se opună Rusiei și să-i ceară ca mai întâi să intre în legalitate, retrăgându-se pe frontiera din 1938, sau vor accepta soluțiile propuse de ruși, ceea ce va deschide calea războiului al treilea mondial?

În acest an se pare că surzile vor fi aruncate.

16 Decembrie 1972

General Piaton CHIRNOAGA

PACEA

Spre bucuria unora și îngrijorarea multora, dorita pace în Vietnam a fost obținută pe hârtie și trâmbițată cu surle, trompete și pocnituri de dopuri de sticlă de șampanie, departe în spatele frontierelor de luptă.

Președintele Nixon, grîlîu de linștea promisiă alegătorilor și-a elicit cuvință și convingerile din epoca în care, sub Generalul Eisenhower, era numai Vicepreședinte al Statelor Unite și declara solemn în 1968 în Manila:

"Cea mai crudă colonizare a timpurilor moderne este cea a lumii comuniste. Ea o sclavizat peste o duzină de popoare și a subjugat sute de milioane de ființe umane celei mai impioabile tiranii. Ea nu pus numai stăpînire pe corpurile lor, dar încearcă să le domine spiritul și să le ucidă sufletul."

Pacea acordată Vietnamului, echivalență groapă comună

IN PRAG DE AN NOU... URARILE NOASTRE

de RADU GHENEA

OUA evenimente grave, cu totul diferite unul de altul, produse în ultimele săptămâni ale acestui an, determină și permit această sumară analiză a reacțiilor mentale contemporane.

Unul este tragedia înspălmîntătoare suferită de Nicaragua.

Nu repet amănunțite impresiunile ale dezastrului, descrise de întregă presă subliniind numai neașteptatul și admirabilul tact de sensibilitate și solidaritate umană, oferit de majoritatea maselor populare și de guvernele respective ale țărilor civilizate. Am accentuat "neașteptatul", deoarece în materialismul feroce, comunist sau capitalist, în care trăim și care a ajuns să primească atât în acțiunile individuale cât și în liniile politicele statale, astfel de emoții traduse în generozități masive, nu erau previzibile. Exemplul îl avem prin statele comuniste, cu excepția Cubei — această, politică interesată —, care n'au reacționat. N'am auzit nici cel puțin ca "soră latină", România comunistă, să fi slocat ceva din falmoșul său "Fond al Solidarității Internaționale", din care subvenționează acțiunile teroriste, pentru a salva vieți în Nicaragua!

În Spania — și am citit că și în multe alte țări —, donatorii de sânge au făcut cu îndrăzneală, celele făcute de studenți pentru Crăciunul săracilor au fost dăruite pentru Managua. Boinavii din spitale, deșinții din puscării, copiii din școli, au oferit obolul lor ajuturi de negustori, fabricanți, muncitori, și de "anonimi" donatori de sume remarcabile.

Popoarele care spontan și cu naturală simplitate, au reacționat în felul acesta, au dovedit fără să o caute că sunt încă structurate pe spiritualitatea creștină-occidentală și departe de rasturnarea de valori a prelingilor "progresiști". Iar presa, în acest caz, a utilizat puternica ei armă de persuasiune în sensul cel bun, îndrumând opinia publică spre o generoasă solidaritate. Din nefericire, nu toată lumea îndrumare, informare și încalzire opiniei publice de către presă, urmărește finalități nobile!

Un exemplu îl găsim în campania, aproape anonimă, și în "desinformarea" opiniei publice în legătură cu războiul din Vietnam. Se știe că, după întreruperea tratativelor de pace de la Paris și după declarațiile domnului Kissinger că a fost înșelat și șantajat de delegații comuniste — care, evident nu au înțeles să cedeze ceva din ceea ce domnul Kissinger le cedase —, aviația americană a reînceput bombardamentele distrugătoare.

Al doilea eveniment grav, citat mai sus, nu este întreruperea provizorie a negocierilor și nici reînceperea bombardamentelor din moment ce starea de război continuă. Evenimentul grav este demonstrarea reușitei totale a acțiunii de desinformare, "condiționarea mentală" masivă, a guvernelor și a cetățenilor, pentru a reacționa în modul cel mai ilogic!

Guvernele, presa și posturile de radio occidentale, au bucurarea de "pacea la îndemână meternichului american",

fără să se turbure de soarta populației din Vietnamul de Sud. Cunoșteau perfect condițiile baste ale acelei păci: nerecunoașterea existenței unui stat al Vietnamului de Sud, nerecunoașterea trupelor comuniste invazoare pe liniile inițiale (logice, dacă nu există un stat independent al Vietnamului necomunist) și refuzul unui aparat veritabil de control al încetării oricărei operațiuni belice. Cu alte cuvinte, abandonarea efectivă în mâna comunismului, a unui stat independent! Când președintele Nixon a dat crezare avertismentului lui Van Thieu — controlat de serviciile de informații americane —, după care concentrările importante de trupe comuniste în spatele frontului de luptă, răspundeau unui plan precis de a proceda imediat după semnarea acordului de încheierea luptelor, la o rapidă invazie a întregului Vietnam, ca o simplă și legitimă operație polițienească, a socotit că o astfel de pace nu prea era "onorabilă"! Și pentru a demonstra că poate continua lupta până la acceptarea de către comunisti a unei păci negociate, referind o capitulare totală, a ordonat reluarea bombardamentelor.

Monstruositatea de la Hiroshima și Nagasaki, stupida distrugere a Dresdei cu 140.000 de victime în 48 de ore, n'au ridicat nici o toamnă din protestele și indignarea orchestrate în favoarea Hanului! Evident, în fruntea protestelor "parafizice, fără conținut" se detașază guvernul suedez — care oficial finanțează terorismul din Africa Portugheză — și guvernul capitalei industriale pornografice, Copenhaga. Indignarea este însă împărțită de mai toate guvernele, în frunte cu al Vaticanului și de toată presa importantă din Europa. Toți trec sub tăcere cauzele bombardamentelor, toți se desinteresează de soarta rezervată populației necomuniste a Vietnamului și de angajamentele morale și politice care justificaseră și justifică intervenția americană.

Toți vor pacea, chiar dacă știu că este pacea cănelor, a câmpurilor de extermizare și a cimitirilor!

Și toți pretind să "mentalizeze" socoalea poncare s'au toase încă refractare ordinii comuniste, păstrătoare credinței creștine și civilizației occidentale, aceleși poncare care au fost sugrădite de drama Nicaragueli, făcându-le indiferente față de asvârșirea în sclavie a întreg Vietnamului, cum le-au făcut să accepte cu indiferență, soarta "sateliților" Moscovei.

Bombardamentele centrelor comuniste de la Hanoi au întunecat al "ostera vaselele revoluționare", care ar fi salutat Pacea, elidată pe sclavia Vietnamului!

Din păcate, este foarte probabil să li se ofere totuși bucuria viață, cu o mică întârziere.

1973 va fi un an decisiv pentru omenire și în special pentru Europa.

În pragul lui — și pentru viitorul Europei și al omenirii —, călăuză urăm din toată inima guvernelor, omenilor de stat și fâvitorilor de opinie publică din Occident și din țările încă "neorganizate", sate MAI MULȚA ONESTITATE, MAI MULȚA LUCIDITATE ȘI MAI PUTINA LASITATE ȘI OPORTUNISM!

30 Decembrie 1972

IN VIETNAM!

"Înțărșit, stăguri!..."
(Dăvila, "Hoja del Lunes", 10-1-1973.)

a cimitirilor — gen Katyn —, și nimic nu putea redă mai plastic acest trist episod al "marinimei" marilor puteri, ca desenul caricaturistului Spaniol, Dávila, publicat de "Hoja del Lunes" din 19 Ianuarie 1973, pe care reproducem alăturat.

Luptele au încetat, dar ostilitățile nu. Și Președintele Van Thieu se crede îndreptățit să fie sceptic, și are motive să se îndoiască.

Sub altă formă se repetă povestea Generalului Diem. Să sperăm că generalul Van Thieu, va avea înțelepciunea de a nu se refugia la ambasada americană din Saigon, ca predecesorul său Diem, atunci când forțele Vietnamului de Nord infiltrate în teritoriul Vietnamului de Sud, sub controlul comisiilor de aplicarea tratatului de pace, vor da asaltul final!

Traian POPESCU

DE VORBA CU NOII REFUGIATI IUBITE CORRESPONDENT NECUNOSCUT

ly
CT

RIZULU față de atmosfera întinată pe aici și oarecum nedumerit, îl-ai îndreptat, apoi, privirea spre stratul gânditor al pribeagilor, convins că acolo vei găsi ceva deosebit și mare. Decepția l-a fost cumplită. Si-acum mă'ntrăbi pe mine DECE? Mai mult chiar, mă obligă să-ți dau și părerea mea de "care ar trebui să fie rolul intelectualului în exil". Ești precis și metodic. Nu mi-ai lăsat nicio porție de scăpare. O! dacă m-ai fi lăsat să lunec în gențenii pe adevăruri și dureri, cum te-ai fi convins că tot ce-ai surprins e aur pur și nu coșitor lustruit... Dar m-ai luat de scurt. Să te pun deci la curent, sincer, fără patimă și fără acuzuzuri. Ești în drept și o știi, ca orice nou venit ce-și leagă privilegiul de intelect și spirit.

Suu, te așteptai să întâlnești o atmosferă de înțelegere totală între indivizi și mai ales o prezență semnificativă a intelectualilor în mijlocul problemei capitale ce frământă neamul în acest moment. Adică, literatură, filosofie, artă, știință, fără nădăd, dar în același timp, articole, declarații, manifeste, memorii, etc., atitudine deschisă și neechivoce în demnitatea și combaterea celor ce schimonosec personalitatea intelectualului în Tara. Ai găsit mulți, foarte mulți intelectuali, plini de talente și posibilități, dar n-ai întâlnit decât puținii croșii pe calapoand disperării neamului și-a lacrimilor momentului istoric.

Nu e de mirare, deoarece pentru o seamă de indivizi "oțmaza e mai aproape de piele decât haina" și pretenția de discernământ infalibilă a evenimentelor politice o a doua natură. Or, intelectualii, în ciuda frumosașilor lor atribute personale, nu fac excepție la regulă. În plus, să nu uităm că oamenii de gândire sunt oameni extrem de sensibili. La unii, chiar, această sensibilitate devine excesivă, mai ales când e vorba de interesul lor, întrucât cea mai neînsemnată briză le produce eczeme sau ideosincrasii iremediabile. Nu pot accepta decât ceea ce îl interesează pe ei, și nu-l interesează decât ceea ce lînd spre satisfacerea ambițiilor personale.

Există cazuri extreme când cei ce au atins un anumit nivel pe seara măririlor, au halucinații egocentrice și megalomane. În lumea exilului nostru cauzate sunt detectate și la lumina unui opă. O recunoaștem cu durere în suflet și cu regretul de a avea alături genii inutile neamului ce l-a plămădit. Deoarece există un proces de "invers-proportionalitate" care anihilează aproape complet azele patriotice de pe care și le dau uneori, din simolă vanitate, iar nu din convingere. Pe măsură ce li se ridică prestigiul internațional, le scade înălțarea sensibilității naționale; adesea, chiar și sensibilitatea umană. Neglijază sau dis-tring prietenii. În schimb, acceptă și apreciază lingușirile.

Ezili, rezistență, luptă, sacrificiu, nu mai sunt demne de atenția lor. Toate acestea apar ca niște elemente vulgare, nedemne pentru un spirit ce-și împlineste destinul dincolo de orizontul concentrațional al neamului. Nu astfel de baltivene pot veni să tulbure prezentul când e în joc viitorul lor personal. Apoteoză hiperbolică a succesului imediat anihilează în ei orice orgoliu real sau național.

Purtăți apoi de vânturi în mijlocul disensiunilor, au impresia că acuitatea lor politică e superlative. Ei văd dincolo de timp și spațiu, mai bine ca oricine. În orice caz, mai bine decât cei ce îmbrățișează cauza tragică a neamului, chiar dacă Tara miroasă a suferință și moarte, iar gestul lor proclamă minciuna și trădarea.

Atitudinea lor e actual omului ce și-a pierdut orice putere și orice sentiment de nobilă ființă națională. Astfel de intelectuali sunt cosmopolitii tuturor compromisurilor, triști epigoni ai unui exil ce-a crezut căndra în ei. Străni în chinga egoismului, ei sunt copii pentru a cădea în mrejele guvernului dela București, cei pânditești din umbră.

Ou o grabă, ce prin ea însăși îl condamnă iremediabil, acceptă apropierea de politrușii neamului, deoarece le publică ceva opere în Tara sau prin ale țări. Acceptă colaborarea cu guvernul comunist deoarece "eremurile s-au schimbat" și vor să fie bine și eventualii câștigători.

Pe de altă parte, se îndepărtează de exil pentru a nu fi puși la Index de vreo Ocultă financiară, politică sau internațională. Neagă orice afinitate de sentimente cu exilul pentru a nu pierde simpatia mai marilor riei din lumea opusă exilului. Se leapădă de tot și de toate pentru a se bucura de protecția cine știe căruia truiat al publicității dubioase. În cazuri extreme, împingi din umbră, sau chiar

atitudinii ostile contra celor ce-și sacrifică timpul și viața pentru cauza neamului.

Iată deci, în câteva cuvinte, DECE ai avut aceea decepție sfâșietoare când ai luat contact cu "lumea gândirei" din exil. Din nefericire, ai căsăt înțeles baltă de apă stătătoare. Ai avut nenorocul să-ți duci traista cu suferință și nădejdi prin vreun Cenacul cultural, al căsăt și frecvență de intelectualitatea coexistențialistă. Sau, și mai rău, l-ai depănat sufletul de Român curat în fata vreunui "super" dela desprins de clocoțul exilului luptător. În aceste condiții nu ne mai mira surpriza, durerea și desgustul ce te-au cuprins și te domână încă.

Cred, totuși, că te-ai precipitat în catalogarea definitivă a intelectualilor din exil, punându-l pe tot în cazanul aceorași desertății. Realitatea e alta. Majoritatea acestei elite e așa cum l-ai imaginat-o când ai plecat din țară: patriotică, anti-comunistă, activă, gata de sacrificiu.

Deaceia, la a doua chestiune pusă, nu-ți voi răspunde "care ar trebui să fie rolul intelectualului", ci "CARE ESTE ÎN PERMANENȚĂ ACEST ROL", pe care-l umpli cu demnitate și entuziasm. E adevărat că pentru a-ți întâlni trebuie să urci prin vreo mănăstură friguroasă, să-l cauți prin vreo redacție înfumată sau prin bibliotecă vreunui Centru de cercetări, să-l dai întâlnire în vreun colț de parcare sau să-l prinzi Duminica la biserică, locuri unde cel de prin Cenaculuri sau din vârful măririlor s'ar simți înjosii să se coboare...

Deci, trebuie să eviți confuzia. Intelectualul exilului nostru nu-l cel pe care-l cântă zisrele stângiste. Îl publică guvernul dela București, în răfășăta Cenaculuri și-și dă opina negativă în orice ocazie, oricâtă materie cenzură l-ar căptușit creierul. Problema țării nu se judecă prin zămbet de cărturar plictisit, ci prin scrâșnet de cărturar conștient. E, înainte de toate, o chestiune de suflet. Intelectualul decadent al exilului nu mai are această capacitate de simțire și dăruire. E o ființă ce și-a pierdut sufletul.

Intelectualul conștient și luptător știe că îl rezențiază o temelie statornică a rezistenței naționale peste hotare, ca și marii lui înalțăși din alte momente critice pentru neam. Nu-l interesează succesul imediat și răsunător, decât nădăd legat de problema arătoare a demeritului neamului. În alternativa, extrem de delicată, "Lupta pentru neam sau gloria personală imediată" el nu ești nicio clipă. El pune forțele și dăruirile cu care l-a înzestrat natura în slujba neamului.

Nu face calcule savante și interpretări întorcinchiate pentru A-ȘI DOVEDIți buna cunoaștere a realităților și pentru A-ȘI ACUZA atitudinea. Trăind în neam și pentru neam, știe că soarta lui ca intelectual român stă leasă de soarta saeștia. PĂRă libertatea comunității românești nu poate exista pentru el nici glorie, nici plenitudine, cu toate succesele internaționale pe care l-ar obține.

Astfel, prezenta lui în actual imbracă trei atribute ce-l reliefează și-l ridică în stima tuturor:

— Are curajul omului. Nu se ascunde. Nu fonelează cu suferința și anevantele celor din Tara. Nu umblă cu lumă-tăți sau sferturi de măsură. E direct, sincer și cinstit în tot ce spune și face.

— E intranzigent, neînduplecat. În lupta ce doărăsoară. Momentul e prea grav pentru a avea milă de profulorii și trendșionii exilului. Nu țară pe nimeni. Când se joacă soarta întregii națiuni române, nu pot fi lăseate portite coexistențialiste sau trecute cu vederea anumite atitudini culpabile.

— Prezenta lui e permanentă și neobosită. De multe ori tăcut, chiar obacură, fără tam-tam-ul ce înconsoară de obicei acțiunile celor dela smulsi din sânul rezistenței, dar totdeauna pusă în concordanță cu imperativul de luptă al exilului.

Iată deci, iubite correspondent necunoscut, sub ce lumină trebuie văzut intelectualul acestui exil, adevăratul intelectual, cel ce se confundă cu suferința neamului și răspunde la chemarea multă a Carpallilor. Pe măsură lui trebuie judecat exilul și pe urmele lui trebuie să-și întorne pași toți cei ce-au venit de acolo în gândul luptei de deobire iar nu de căpătare.

Cu bine și pe curând

D. BRAD

P. B. În această descriere a intelectualului decadent nu se pot regăsi decât cei ce intrădevar sunt așa. Îl rugăm totuși, să aibă bunul simț de a nu protesta pentru a ne evita anumite precizări foarte neplăcute pentru el însăși.

Scharfe Urteile gegen die Ost-und Deutschlandpolitik Bundeskanzler Brandts aus Österreich

IE am 22.11.1972 erschienene Ausgabe des Mitteilungsblattes der zugleich patriotisch schweizerisch und gesamteuropäisch eingestellten Burschenschaft Arminia zu Zürich brachte neben der scharfen Kritik der verhängnisvollen Ost- und Deutschlandpolitik der Regierung Brandt - Scheel durch ihren Schriftleiter Dr. Heino Manz und denjenigen der auch demokratischen schweizerischen Zeitschrift "Der Republikaner" Dr. James Schwarzenbach zwei weitere Beispiele für die Notwendigkeit einer solchen entschiedenen Kritik aus Österreich. Das eine trägt die Überschrift "Missachtung für Brandt in Wien" und beginnt wie folgt: "Anlässlich des Staatsbesuches von Bundeskanzler Brandt in Wien bewiesen unsere Landsleute wieder einmal, dass sie immer noch einen guten Instinkt besitzen. Obwohl durch die Massenmedien immer wieder auf die Ankunft des Herren Brandt aufmerksam gemacht wurde, nahmen sie an diesem 'Gast' keinen Anteil. Weder bei der Ankunft, noch bei der Abfahrt, noch wenn Brandt irgendwo auftauchte, fanden sich Zuschauer ein, und keinem Menschen fiel es ein, ihm zuzujubeln. Wenn man weiss, wie in Wien andere Staatsmänner empfangen werden, wenn man die Welle der Sympathie vor Augen hat, die noch einem Bundeskanzler Adenauer entgegenwogte, dann kann das Desinteresse an Brandt nur in der totalen Missachtung ihre Ursache haben, die dem Verräter Brandt vom Wiener entgegengebracht wird. Ähnlich war es nur bei Tito. Ein dreifaches Bravo für die Wiener!"

Weiter bringt die gleiche Ausgabe des genannten demokratischen Mitteilungsblattes aus dem staatspolitisch neutralen Schweiz zustimmend als beispielhaft auch noch den nachstehenden Kurzaufsatz "Niemand!" des Ersten Bundesprechers der Burschenschaft Olympia zu Wien, Dr. Burger:

"Mit den Stimmen der SPD und FDP wurde in Bonn die Ratifizierung der Unterwerfungsverträge mit Moskau und Warschau beschlossen. Der von derselben sozialistisch-liberalen Koalition gewählte Bundespräsident Heinemann hat die Gesetze unterschrieben und in Kraft gesetzt. Damit wurde das grösste Verbrechen, das von einer deutschen Regierung jemals an Deutschland begangen wurde, von einem sich deutsch nennenden Parlament gebilligt. Das, was die siegreichen Alliierten 1945 dem deutschen Volk nicht anzutun wagten, haben Brandt, Scheel und ihre Spießgesellen im Bonner Bundestag nun freiwillig getan. Sie haben sich dem Moskauer Machtwort unterworfen und sich als treue Erfüllungshelfer der Moskauer Westpolitik erwiesen; dies alles in einem Zeitpunkt, wo Moskau Stellung in der Welt sichtbar schwächer wird. Japan von den Amerikanern eben Land zurückbekommen hat und von Moskau die Rückgabe der 1945 geraubten Inseln bereits angeboten erhielt."

II

So sehr jeder anständige deutsche Mensch von dieser verbrecherischen Unterwerfungspolitik innerlich zutiefst verletzt wurde, so sehr muss in jedem von uns der unumstößliche Wille wach werden, nun erst recht dem aus tausend Wunden blutenden und geschändeten deutschen Volk die Treue zu halten. Verträge sind aus Papier und können das Schicksal eines Volkes nicht besiegeln. Nur wenn sich ein Volk selbst aufgibt, ist es verloren. Die Polen wurden wiederholt zwischen Preussen, Österreich und Russland geteilt. Ihr Wille zur Einheit hat aber schliesslich alle Teilungsverträge überwunden. Die Iren sind seit Jahrhunderten von den Briten besetzt, unterdrückt und durch künstliche Hungerarote ausgemordet worden; heute stehen sie am Vorabend der Wiederherstellung ihrer nationalen Einheit. Das jüdische Volk wurde im Jahre 70 n. Chr. aus seiner Heimat vertrieben, hat sich mit diesem römischen Vertreibungsverbrechen nie abgefunden und nach 1900 Jahren seinen Staat in der alten Heimat wieder errichtet. Was unser deutsches Volk jetzt braucht, ist die Stimme, die ihm ruft: Niemals! Niemals dürfen wir uns mit der Vertreibung unseres Volkes aus seinem angestammten Lebensraum jenseits der Oder und Neisse abfinden. Niemals dürfen wir eine Sekunde bereit sein, Stacheldraht und Mauer mitten durch Deutschland und die damit verbundene Knechtschaft über 17 Millionen Volksbrüder anerkennen!"

"Die wirkliche Bedeutung der Unterwerfungsverträge besteht darin, dass damit unserem Volk jede Hoffnung auf Änderung seiner heutigen Lage genommen werden soll. Sie sollen bewirken, dass sich das deutsche Volk in seiner Gesamtheit der Bonner Verräterclique anschliesst, dass dem Verrat der Brandt und Scheel auch der innere Verrat des ganzen Volkes folgt. Erst wenn dieses eintreten würde, wäre Deutschland verloren, Vernicht und Teilung endgültig. Dies aber gilt es zu verhindern. Bis heute hat das deutsche Volk niemand gefragt, ob es zu Verrat und Verzicht ja sagt. Die Österreicher und die Mitteldeutschen hatten überhaupt keine Gelegenheit, dazu Stellung zu nehmen. Dies bindet das deutsche Volk als ganzes nicht. Wer die Geschichte kennt, weiss, dass es keinen Stillstand gibt, auch nicht in den machtpolitischen Verhältnissen. Die Zeiten werden sich ändern und wenn die Stimme die Niemals ruft nicht zum Verstummen kommt, wird die Stunde kommen, in der das heutige Unrecht beseitigt und die Schandverträge überwunden werden. Für Otto von Bismarck, der Schöpfer des Zweiten Deutschen Reiches, sagte 1869: 'Wir können die Uhr vorstellen, die Zeit geht aber deshalb nicht rascher, und die Fähigkeit zu warten, während die Verhältnisse sich entwickeln, ist eine Vorbedingung praktischer Politik'. Dieser Satz zeigt uns auch heute die Richtung an: Unerschütterliche Treue zum deutschen Volk, zähes Festhalten anseinen Lebensrechten, geduldige Beobachtung der Entwicklung und rasches Zugreifen, wenn die Gunst des Schicksals unserem Volk wieder eine Sternstunde schenkt!"

III

Lehrreich und ermutigend ist zu nennen, dass ein demokratisches Schweizer Mitteilungsblatt diese Berichte aus Wien gerade nach der westdeutschen Bundestagswahl vom 19.11.1972 als vorbildlich besonders herausstellt. Es wäre dem StU der Propaganda von Regierungen in Westdeutschland und Westberlin gemäß, wenn daraufhin unter Mitbeteiligung gleichgerichteter Stimmen aus Wien, z.B. aus den dortigen "Bücherkommentaren" und der Zeitschrift "Neue Ordnung" sowie aus der österreichischen Provinzpresse, so u.a. aus dem "Salzburger Volksblatt" gefabelt würde, in Österreich mache sich Neonazismus breit und klar sehende Schweizer Demokraten seien Neonazist. Sollte das erfolgen, so wird dafür gesorgt werden, dass man das Gelfächter über solchen Unsinn nicht nur in Österreich, der Schweiz und Deutschland hört, sondern auch in anderen europäischen und aussereuropäischen Ländern, so z.B. Amerika.

In der Zeit Kaiser Napoleons des I. sah es einmal vorübergehend so aus, als stünde die Mehrheit der Deutschen hinter den Unterwerfungsverträgen und doch kam die grosse Wende! Wer heute dafür eintritt, dass sie mit uns schliesslich friedlichen Mitteln wieder erstirbt wird, weiss, dass er einer guten, auch im übernationalen europäischen und weltpolitischen Rahmen unbedingt notwendigen, Sache dient!

Prof. Dr. Bolko Fehr, von Richtigkeiten:
81 Garmisch-Partenkirchen, Triftstrasse, 29.

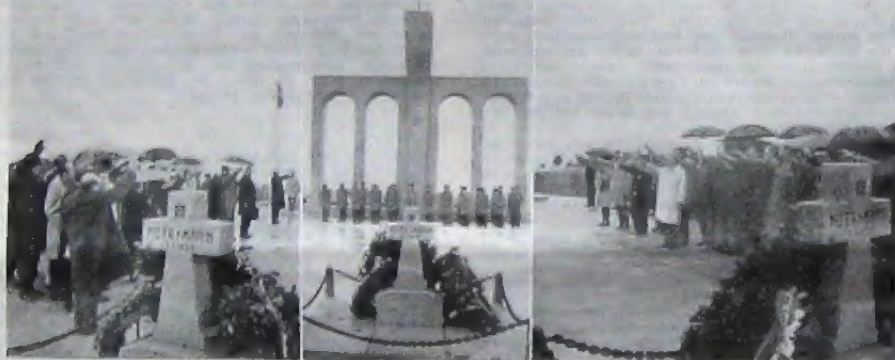
Cu plutele pe Bistrija.

MAJADAHONDA

N ziua de 13 Ianuarie 1973 la orele 12 a. m. s'a făcut în comuna suburbană a Madridului, Majadahonda, pomenirea legionarilor Gărzii de Fier, Ion Moța și Vasile Marin, căzuți în această localitate la 13 Ianuarie 1937, apărând frontul naționalist, în războiul civil spaniol.

Sub președinția Domnului Manuel Valdes Larrañaga, Vicesecretarul General al "Movimiento"-lui, s'a oficiat un parastas în biserica parohială a satului, împodobită cu drapelul spaniol, românesc și legionar (verde cu gardul de fier în negru), la care au asistat numeroase personalități și oficialități, dintre care remarcăm pe Domnii: General Tomas Garcia Rebull, Căpitanul General al Primei Regiuni Militare, Dl. Blas Pinar, Deputat în Cortesurile Spaniei, Dl. Pedro Gimenez Gonzalez, reprezentând pe Primarul Madridului, Generalul Ricardo Villalba, Președintele Asociației "Frăția Hispano-Română", Dl. Nieto Antón, Dl. Luis Benito Martí, fost Consul General al Spaniei la București.

Primarul din Majadahonda, Principele Mihail Sturza, fost Ministru de Externe al României, Dl. Nicolae Dimitrescu, fost Ministru al României în Spania, Dl. Radu Ghenea, fost Ministru al României Legionare la Madrid, Dl. Horia Sima, Comandantul Măscării Legionare, Dl. George Demetrescu, Președintele Comunității Românilor din Spania, Dr. Alexander Ronnatt, reprezentând Românil din America, precum și majoritatea membrilor Comunității Românilor din Madrid.

După terminarea slujbei religioase, asistența s'a deplasat la monumentul de granit care străjuiește locul unde s'a consumat marea jertfă legionară pentru apărarea lui Dumnezeu, a Spaniei și a Europei creștine, la picioarele cărui făceau de gardă o centurie de elevi ai Academiei

Naționale de Cadre Falangiste "Jose Antonio". Au fost depuse coroane de lauri oferite de Secretariatul General al "Movimiento"-lui, Comunitatea Românilor din Spania, Falanga din Majadahonda, și Căminul Cultural Moța-Marin din Aravaca.

Părintele Amalio Orduna, Rectorul capelei unite din Madrid, a rostit o scurtă rugăciune pentru odihna sufletelor lui Ion Moța și Vasile Marin și a tuturor camarazilor spanioli căzuți în apărarea lui Christos.

După intonarea Imnului Legionarilor Căzuți și Imnului Legiunii, camaradul Traian Popescu a rostit următoarea cuvântare:

CAMARAZI

Acum 36 de ani acest pământ al Majadahondei era frământat de război.

13 IANUARIE 1973

Obuzele și mitralierele, secerau vieți tinere, care se jertfeau pentru apărarea lui Christos, a Spaniei, a Europei creștine și pentru a ne da pacea. Această pace câștigată pe câmpurile de luptă și nu la mesele rotunde ale negocierilor; această pace, izvor de liniște și de prosperitate, de care ne bucurăm de-atunci, datorită generozității lor sacrificii.

Moța și Marin, reprezentanți de frunte ai tineretului român din acea vreme, au venit să moară aici ca cruciați, apărând Spania creștină, leagăn de martiri, de sfinți și de eroi, apărând Europa, bătăliul nostru continent și civilizația lui învinsă din sacrificiile strămoșilor noștri.

Ei au fost precursori ai ideii creării unui "supra-stat" Europa, protector al tuturor națiunilor care-l compun și care să lucreze pentru binele tuturor, nu ca această Europa pe care se străduiesc zadarnic s'o realizeze neguțarii "Pieții Comune" la Strassbourg, sau sclavii Kremlinului prin "Comecom" la Helsinki.

Amestecând sângele lor, cu sângele și pământul spaniol în Majadahonda, apărând ideea confraternității naționalismelor europene, ei au creat, aici, mitul Europei, al acestei adevărate Europe, naționaliste și creștine. Pentru ea au murit luptând contra Rusiei comuniste atâtea camarazi români, spanioli, germani, italieni, unguri, belgieni, norvegieni și ucrainenii și care nu s'a realizat din vina poftelor imperialiste infiltrate ca obiectiv al forțelor naționaliste triumfătoare, favorizând conspirația internațională comunistă, care le-a nimicit până la sfârșit.

Deacea, astăzi, când naționalismul trebuie să se ascundă în catacombe sau să supraviețuiască în temnițele dușmane, venim aici, în fiecare an, pentru a întări convingerile noastre, prin sublimul exemplu pe care ni l-au dat și pentru a renoi jurămintele de a continua lupta menținând vie credința în victoria finală a binelui asupra răului, și pentru a construi acea Europă pe care ei au visat-o și noi trebuie s'o realizăm.

Sacrificiul voluntar al lui Moța și Marin și al milioaneilor de luptători căzuți în apărarea lui Dumnezeu, cu toate aparențele contrarii, nu a fost inutil!

Helsinki, Viet-Nam, și Orientul Apropiat, sunt tentativele disperate ale conspirației internaționale comuniste, pentru ași atinge scopurile.

Deja este prea târziu pentru ei. Ce a mai rămas sănătos în lumea liberă, și-a dat seama de primejdie și începe să se miște, mobilizându-și forțele.

Moța, Marin, camarazi spanioli căzuți; cease ne-ați lăsat ca testament, se va împlini.

Trăiască Spania! Trăiască Europa Naționalistă. A răspuns în câteva cuvinte Generalul Villalba, preamărind jertfa voluntară a celor doi eroi români și frățietatea hispano-română care a urmat și care trebuie lăsată intactă generațiilor viitoare.

Ca încheiere Dl. Valdes Larrañaga, Vicesecretarul General al "Movimiento"-lui, a subliniat că eroii români au murit pentru a salva Spania și Europa de comunism, luptând contra lui în numele creștinismului și al naționalismului. S'a cântat imnul Gărzii de Fier și Imnul falangist "Cara al Sol", după care ceremonia a fost sfârșită.

REPORTER

MOTA! MARINI!... PREZENTI!

V'AM INALTAT CREDINTA IN GRANIT

Când lumea toată de'ndoei s'nnnebunit, noi am turnat CREDINTA noastră în granit.

Ca să vorbească pentru veșnicie în numele nenumăraților haiduci ce-au fost zvârliti în groape fără cruci, să nu le-aprindă nimeni vreo făclie.

V'am înaltat CREDINTA de granit spre cer ca ră mărturisescă'n centenarii că voi v'ați rupt din strămele fruntării și biruit-ați peste lutul efemer.

V'am înaltat în piatră pân'la soare și orbii să vă vadă deasfădată acolo'n patria încătușată! Iar gloatele de robi să se'nfiore.

Ca'n vremea când priveau spre Căpitan cum fulgera comanda-i peste Tărâ și cum pornea armia legionară la luptă — din Rarău în Bărgan.

O, nu v'am înaltat pentru acei drumetși ce nu pot crede'n Magi și în Profeți,

Ci pentru milioanele'n sclavie, când se vor înălța în rugăciune și s'or forma din nou în Legiune, făclie de speranță să le fie,

ca'n vremea când, la TRENUL MORTUAR, dela Grigore-Obica-Vodă'n Capitală, înghinția poporul cu afixa în colțul cel mai sfânt de sanctuar!

Vaterstetten, 30 Decembrie 1972.

Demetrius LEONTIES

EPISTOLA CATRE CAPITANUL

Bu mor, Corneliu, pentru Dumnezeu și Legiune. Răspăță nu aștept, căci nu-l depe pământ. Nu cer mai mult în clipa asta grea. Decât să'ngenușiați în rugăciune și să nu-mi plângă nimeni pe mormânt. Căci voi VEȚI BIRUI PRIN MOARTEA MEA!

Sunt felițat ca un copil că n'am greșit. Când am văzut în tine CAPITANUL și te-am urmat prin întinerie ca pe-o STEA. Niciand în brațul tău VITEAZ eu nu m'am îndoit, în gândul tău ce CLOCOTEA DE LAVA ca vulcanul, în vrerea ta ce FULGERA DE FAPTE ȘI CEREA!

Tu Tărâ să o faci frumoasă ca un SOARE și-ascultătoare de poruncile cerești. Oază pentru sufletele nsetate de dreptate. S'o pui la poartă vechiurilor viitoare! Pe trupurile noastre, Căpitane, să clădești Un monument de PACE ȘI ETERNITATE!

Kempton, la 7 Decembrie 1972.

Demetrius LEONTIES

SEMNICIFICATIA CORPULUI LEGIONAR MOTA - MARIN

N fața acestui monument și pe locul udat de sângele acestor doi eroi al crucii și al neamului românesc, se înalță câteva cuvinte asupra corpului legionar de elită, ce a fost conceput și înființat de Căpitan pentru a asigura Legiunii și neamului românesc continuitatea spirituală, în care au trait și au murit pionierii Omului Nou, camarazii Moța și Marin.

Între alte corpuri legionare, cu misiuni bine determinate și cu istoricul lor glorios, CORPUL MOTA-MARIN reprezintă organismul cel din urmă și cel mai pretențios în ce privește calitățile spirituale cerute de la membrii săi. Intrarea în prigoana cea mare, asasinarea Căpitanului și a fruntașilor legionari, nu l-au permis acestui organism legionar să se cristallizeze în mod definitiv. Totuși, chiar din începuturile existenței lui se pot desprinde destule date asupra structurii lui spirituale și a feșionii sale finale.

Problema CORPULUI MOTA-MARIN este în esență problema elitelor. Desigur, Legiunea întregă a fost concepută și înțeleasă de Căpitan drept elită neamului românesc de viitor. Ea în întregime trebuia să reprezinte, prin opere de creație spirituală și materială, eforturile cele mai nobile ale neamului spre țelul său final, care după CORNELIU ZELEA CODREANU este îndigărea cu Dumnezeu, la cântărirea și judecarea dreptății a roadelor ce le-a adus în istorie în baza talentelor ce le-a primit dela Creator. Rezultă așadar că fiecare legionar, la postul său de acțiune și răspundere, reprezintă un element de elită a neamului. În momentul înăă când Căpitanul a aflat de moartea lui Moța și Marin, el a avut viziunea unei elite legionare speciale, limitată la număr și selecționată după criterii și mai severe, adică o elită în cadrul elitelor legionare, sau chiar o elită a elitelor legionare. Membrii acestei elite trebuiau să dețină la maximum calitățile cerute dela Omul Nou, mai preț de toate acea putere de jertfă și de investigație permanentă în slujba Legiunii și a neamului, de care au dat dovadă Moța și Marin. Acești oameni trebuiau să trăiască și și născă — și nu numai sporadic — și cu fiecare fibră a sufletului lor — și nu parțial — în constința de responsabilitate directă, vie și de durată față de destinul neamului românesc și al Legiunii și să dețină totodată și forțele necesare de realizare a lui.

Semnificatia CORPULUI MOTA-MARIN reiese din însuși textul jurământului prestat de membrii săi, care cuprinde în trăsături esențiale dimensiunile filosofice și etice ale organismului. Câteva postulate definesc în mod laconic structura lui spirituală. Iată acest jurământ:

"Moța și Marin!
Jur în fața lui Dumnezeu,
în fața jertfei noastre sfinte
Pentru Hristos și Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământești,
Să mă smulg din dragostea omenească,
și pentru înălțarea neamului meu,
în orice clipă,
Să stau gata de moarte,
Juri!"

Fiecare din aceste postulate, luate în parte, depășește puterile de abnegație a omului vechi: luate împreună, acest jurământ pare a se adresa unor oameni din altă lume. Dar nici nu putea fi altfel. Jurământul a fost croit de Căpitan pe dimensiunile sufletului ale lui Moța și Marin, căci iată ce spune CORNELIU ZELEA CODREANU la 11 Noiembrie, la Casa Verde: "88 punem înima, fruntea și trupul lui Moța și a camaradului său Marin la temelie Națiunii Române, fundament peste răcuri pentru viitoarele mării românești". Pentru realizarea acestor "viitoare mării românești" era nevoie de elite speciale și, în consecință, de jurăminte speciale. Postulatele unui astfel de jurământ trebuiau să fie apartenă în asprina lor față de pământul material din om, pe de altă parte ele trebuiau să se apropie de granițele Divinului în substanța lor spirituală și morală. Trebuiau fixate țeluri, care să crească oameni cu parțuna măreției de neam și cu păstunța de martiri și așfinți!

POSTULATUL I: JUR ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU.

Deel Dumnezeu este autoritatea primordială și supremă. Moța a fost acela, care a preconizat încă din timpul luptelor studențesce că Omul Nou pornește dela icoană, adică dela Dumnezeu și pășește pe căile indicate de Divinitate. În consecință, recunoașterea transcendenței lui ca dimensiune de baza a vieții este primul postulat al CORPULUI MOTA-MARIN. Coordonata sa esențială, deci, nu pornește din rațiune, ci din credință. Rațiunea rămâne să fie ceea ce intrădever este: instrument de discernământ în cadrul existenței materiale. Credința este mai mult, ea este feșorul existenței spirituale! Prea des greșite rațiunea, pentru că ea Jongelază cu premise materiale, ce se schimbă dela moment la moment. Înăă înființarea Legiunii la 24 Iunie 1927 a fost un act de așidare a rațiunii. Înăă memoria de atunci, departe de pământul strămoșesc, departe de orice șansă rațională pentru biruința legionară: mai mult, departe de orice rațiune de persistență în mijlocul unei lumi, ce se îndreaptă veriginos spre negarea lui Dumnezeu, a neamurilor și a familiei, este un act de așidare a rațiunii. Da, rațiunea a fost împotriva lui Hristos, împotriva profesorilor, împotriva revoluționarilor, împotriva marelor prii legionare!

POSTULATUL II: "JUR ÎN FAȚA JERTFEI VOASTRE SFINTE PENTRU HRIȘTOS ȘI LEGIUNE".

Moța a căutat moartea eroică și creștină. Prin jertfa lui, el a vrut să confirme sinceritatea înăăduțurilor ce le-a așidat sub comanda Căpitanului în sufletele discipolilor săi de lungul scurtei sale peregrinări pământești. Jertfa lui și a lui Marin obligă la continuarea jertfei pentru Hristos și Legiune și, în ultima analiză, pentru neam. Jurământul în fața morților Mișcării și așidat la ajutorul lor spiritual de dincolo de mormânt, asigură continuitatea spirituală a Legiunii deasupra veacurilor, peste problematica existenței materiale a generațiilor. Morții Legiunii "pășesc în rând cu cei ce au rămas". Legiunea nu cunoaște întreruperi de generații.

POSTULATUL III: "JUR SĂ RUP DIN MINE BUCURIILE PĂMÂNTEȘTI".

În acest imperativ categoric se oglindește așidat "duh al marilor rupturi de lumea veche", așidat de Moța încă în perioada preliminară a Mișcării. El pretinde multe renunțări: trăirea în sărăcie, prin eliminarea poftelor de îmbogățire, trăirea aspră și severă, în locul luxului și a îmbuibărilor, înăăstarea oricărei exploatare a omului de către om; jertfa de durată în slujba comunității de neam, etc. Pe scurt, el înăăsmă o viață fixată pe axe perpendiculare, care nu suferă compromisiuri cu poftele supralicitoare ale luiului. El înăăsmă o dedicare unei singure și exclusive pasiuni, și nu a unei din domeniul vieții stereotipe, ci din așidat al eroicului.

POSTULATUL IV: "JUR SĂ MĂ SMULG DIN DRAGOSTEA OMENEASCĂ".

Și acest postulat, pe care mintea omenească și mai greu îl poate înțelege și accepta, pornește dintr-un mister al sufletului lui Moța, care cu toată dragostea mare față de soție, copii, părinți și camarazi, l-a părăsit și a plecat în Spania să moară pentru Hristos și Legiune, considerând că rușinea de dragostea omenească în acel moment crucial pentru omenie va asigura biruința Omului Nou. Această despartire definitivă a existenței lui terestre nu a mai înăăsmat o ruptură de lumea veche, ci de înăăsi lumea nouă creată de dănel, deci o ruptură cu atât mai dureroasă. Smulgera din dragostea omenească trebuie înțeleasă înăă ca un rezervat al momentelor decisive în viața Mișcării și a legionarului și nu ca o linie de conduită de toate zilele, pentru că altfel principalul fundamental al dragostei legionare ar deveni lășior.

POSTULATUL V: "JUR SĂ STAU GATA DE MOARTE ÎN ORICE CLIPĂ".

Dacă postulatele de mai sus oglindeșc eșfortul legionar de a se elibera de dictatura satisfăcătorilor materiale ale existenței acesta din urmă înăăsmă renunțarea la înăăsi existența materială, din înăăsi considerație că semăna nu poate rodi decât prin moarte. El reprezintă, deci, încoronarea unei vieți de abnegație și de privațiuni materiale cu aureola morții, datătoare de viață nouă. De așidată nu e vorba înăă de un rod în sensul aceluiași legi naturale a lui "nimic nu se pierde, totul se transformă", ci de rodul unei elite creatoare de elite, de îngroparea semăntei elitare în pământul strămoșesc, pentru că să înăălțesea dintr'nsa alte elite. Există un principiu mai nobil de selecțiune omenească? Oare nu înăăsmă acceptarea morții voluntare pentru rodirea elitelor viitoare o reînăăscere a ordinii naturale și divin, demonstrată de Iisus pe muntele Golgoței?

CONCLUZII

Postulate din altă lume, pentru oameni din lumea noastră! Dar decadele ce au urmat înființării CORPULUI MOTA-MARIN au arătat că această semăntă aspră a rodit din plin. În sensul vot de Căpitan. Rodul ei tragic este unic în istorie. Povestea lui nu s'a încheiat, lumina lui va străbate veacurile și va birui! Chiar dacă recunoaștem că principile de mai sus cer cași imposibilul dela ființa umană, mai rămâne întrebarea grea: ce va deveni viața noastră după satisfăcerea tuturor poftelor materiale? La gândul

YVES DE DARUVAR: LE DESTIN DRAMATIQUE DE LA HONGRIE

URCH Zufall ist uns kôrlich ein merkwürdiges Buch in die Hände gekommen. Es handelt sich um "Le destin dramatique de la Hongrie" von Yves de Daruvar, erschienen in Editions Albatros, Paris, 1971. Darin wird erneut der Anspruch Ungarns auf Siebenbürgen gestellt und für eine Revision des Vertrages von Trianon (4. Juni 1920) plädiert. Im grossen und ganzen stellt das Werk eine oberflächliche, einseitige und überholte Argumentation zu Gunsten der ungarischen Thesen dar. Die Landkarte über die ethnische Verteilung der Bevölkerung zeigt umfangreiche Gebirgsgebiete, die fast ausschliesslich von Rumänen bewohnt sind (Die Ungarn sind bekanntlich ein Steppenvolk). In Weim, d. h. als unbevölkerte Gebiete. Trotz unserer aufrichtigen Auffassung, dass die noch bestehenden nationalen Gegensätze zwischen den verklärten Nationen im Osten und Südosten Europas bis zur Befreiung ihrer Länder vom Kommunismus zurückgestellt werden sollen, müssen die Exilrumänen dieses Werk widerlegen. Denn solche polemischen Werke mache Schule und haben die von den Kommunisten geförderte Aufgabe, die Exilvertreter der betreffenden Nationen auseinanderzumanoeuvrieren und vom gemeinsamen Kampf gegen den gemeinsamen Feind ablenken. Solche Sünden seltens mancher Exilungarn wiederholen sich von Zeit zu Zeit in allen Teilen der freien Welt. Einen höchst verurteilbaren Angriff gegen das rumänische Volk veröffentlichte am 24. Februar 1967 (als ausführlichen Leserbrief zu einem ebenfalls dort erschienenen Artikel über Rumänien) die deutsche Zeitung "DIE WELT". Die Lektüre des eingangs genannten Werkes veranlasst uns, zunächst diesen Brief sine ira et studio zu analysieren.

- 1) Dem Verfasser des Leserbriefes "Kleiner Exkurs in rumänischer Geschichte".
- 2) mittelalterlichen.
- 3) noch vor unseren Augen legitimierte die Bundesrepublik Deutschland die Verbrechergrenzen der sowjetischen Barbarei in Europa und bestiegte die Verklärung der Ost- und Südosteuropäischen Völker.
- 4) einen Vertrag gelegt, der eine anachronische Vielvölker-Doppelmonarchie im Leben erhalten sollte, zumal diese von zwei in Minderheit befindlichen Völkern den mehrheitlichen Völkern keine Autonomie gewähren wollte.
- 5) ihres Reichstells.

cutremurător al acestei deșertăciuni, vom reveni la cuvintele lui Moța: "omul nu e scris să trăiască un număr de ani" și vom ajunge la concluzia că scris este să dea proba spiritului său de creație, chiar și prin renunțarea prematură la viață. Sute și mii de legionari au arătat că imposibilul omeneș s'a dovedit a fi posibil. Înăăsmă această supunere față de legile naturale și divine o glorie a personalității umane, cum suămă astăzi profesii reformelor de stângă? Din contră, disciplinarea sentimentelor anarhice, a rațiunii luciferice și a voinței brutale, în slujba armoniei divine și sociale, înăăsmă pacea omului cu Dumnezeu și cu semenul său. Toți cei ce se vor ridica împotriva acestui ordin și împotriva acestei păci, vor cădea străfulgerați mai curând sau mai târziu în lădu pierzaniei.

În fața acestui monument, ridicat pe doi piloni al CMM: departe sdrăcia materială a camarazilor, de calalid bogăția lor spirituală, noi strigăm, să ne așidă Cerul poporul român, prieteni și dumșni!

Ne putei lua totul, inclusiv viața, cum ați luat-o altor mii de legionari, dar nu ni-l puteți lua pe Moța, pe Marin, pe Căpitan și pe toți ceilalți martiri legionari. Acest teaur imens, de care numai noi dispunem în lupta înăăgală ce o ducem cu voi, nu ni-l puteți lua și nu ni-l puteți pângări, căci el este de esență spirituală și divină și, deci, se sustrage armelor voastre materiale! În senmul lui va birui Legiunea și neamul românesc, când va decide Fronia Cerească!

13 Ianuarie 1973.

Dr. D. LEONTIES

- 6) Rumänen, u. Amk.
- 7) erfolgte durch einen unheilvollen Putsch einiger unbeherrschbaren Politiker, die sich nicht scheuten, die kommunistische Hilfe dazu in Anspruch zu nehmen, und war einwadrteig gegen den Willen des rumänischen Volkes.
- 8) oben genannten.
- 9) gemeinsame Basis für die Zukunft.
- 10) Wir wissen, dass ein Grossteil der ungarischen Patrioten im Exil mit uns einig sind, dass wir augenblicklich — nun vielleicht sehr lange noch — andere Sorgen haben müssen. Die Zukunft, wenn sie überhaupt noch eine Chance für unsere Völker bieten kann, liegt in einer Föderation der europäischen Staaten, in der die herkömmlichen Grenzen ihre bisherige Schärfe immer mehr verlieren werden.

Vaterstetten, 11. Dezember 1972.

Dr. Demetrius LEONTIES

Sumate domnule Iojă,

Dacă înțeleg bine multiplicitatea discursuri, declarații și prezentări de programe, ce au condus la înființarea acestei asociații, așteptăți un răspuns din partea celui a căror existență, în vastul cuprins al lumii de astăzi, a determinat însăși ideea constituirii ei.

O RECUNOASTERE BINEVENITA

Indiferent de cauzele și împrejurările care au provocat această situație (vitejile vremii, prăbușirile vechilor așezări, tragicele răscoliri ale țărilor) sufletul neamului nostru a fost în taina pregătit să se primească și să se facă față. El a continuat să trăiască, credincios sînei și moartei, nărilor sale străvechi, rămânând și pe mai departe ceea ce a fost. Depărțirile geografice, cu inevitabile desărare în spate, nu au însemnat pentru Românii din emigrare o împănare a potențialităților slave și nici pierdere a cîmpului și a tinutului românesc.

LIMITELE GEOGRAFICE ALE ROMANITĂȚII

Legile D-Voastră recentă, privilegio la cetățenie, constă însă ca "cetățean" român pe origine să'a născut din părinți români și nu a renunțat "formal și legal" la cetățenia românească. Când au renunțat formal și legal frații noștri din Bessarabia și Bucovina la cetățenia românească.

Disponând de resurse materiale și intelectuale, Asociația "România" ar trebui, după judecata noastră, să se preocupe în primul rând de cei cari au cea mai mare lipsă de ele atât pentru a se regăsi cu flinta românească cât și pentru a-și menține existența fizică. Post-a omitea-lea din program și să includă în programul asociației D-Voastră o scăpare din vedere, ori o excludere premeditată?

DIALOG7 CU CINE?

În expunerea D-Voastră considerați ideea înființării Asociației "România" ca un eveniment de "importanță națională".

Dacă este vorba de dialog între Români din emigrație și cei din țară, de ce să se limiteze acest dialog la un grup selectat pentru membrii în Asociația "România"? Dacă atenția de a lua legături cu emigrația este sinceră și nu o simplă manevră oficială, pentru care motiv ni se cerează scrisorile pe care le trimitem rudeniilor și de ce nu se admit în România publicațiile românești din dinafara granițelor? Fînd vorba de întărire între Români, pentru care motiv frații noștri cari trăiesc în țară nu au libertatea de a călători în strălăntă fără control și fără restricții? Nu sîntem siguri că atunci cînd frații noștri din țară vor putea să se bucure de legitima libertate de viață, de expresie și de mișcare, nu ar mai fi necesară o asociație specială pentru o întărire și o regăzire a ei.

ACT CREATOR SAU "INCADPARK"

D-Voastră însă, declarați "raspiciat" că veți "empinge" hoarlit orice manifestare de denigrare a țării, a culturii și orice încercare de a umbră prestigiul și eforturile constructive ale României". Cum nu cunosc absolut pe nimeni din emigrarea românească care vrea să-l (s) denigrat țara lui de origine ori cultura românească, sunt forțat să interpretez rândurile de mai sus ca un avertisment ca nu cumva să îndrăznim în vre-o critică la adresa regimului comunist din România.

Încercând să mă dictiez emigranții să nu-și exprime simțimentele critice ori îndoieli justificabile. Însă, înseamnă că nu mă dă seama în totală lipsimețea necesară că emigrația românească, această comunitate universală, în ciuda încercărilor pentru care a trecut, își are maturitatea ei. Ea găsește, trăiește și înflăcătează — acolo unde a apăsător oscar — atât în numele valorilor românești, cât și în deplină stăruire a noului său mediu de viață. Ea își manifestă răspundul ei propriu. Ea este să judece, să se angajeze în răspundă, după adevărul — multe sfârșit — după îndemnul conștiinței.

Cetind deciziile D-voastre de dialog se impune impresia inevitabil ca organizatia pe care o prezidati reprezinta doar o alta incercare, o alta masca a unei vechi tactici, aceea de a "recupera" de a "reabilita" pe Romanii liberi, eventual, de a-i folosi pentru scopurile D-Voastre politice. Dacă acesta este scopul, puteţi fi asigurati ca şi această formulă, ca şi altele precedente, este destinată eşecului. Nu din cauza vreunei încălţămări a noastre, ci dimpotrivă, din cauza neîncredinţării şi a gândurilor ascunse ale D-Voastră, celor de acolo.

PRECEDENT SIGNIFICATIVE

Or, se întâmplă că în câmpul bisericesc Românii din America s'au alba o lungă experiență de dialog chiar cu membri din comitetul de inițiativă și conducere a asociației D-Voastră. După cum s'ar putea să vă fie cunoscut, Românii ortodocși din America constituie una dintre cele mai compacte mase de emigranți din dinafara României. Ei sunt emigrați înăsa nu sunt în exil, ei își au țara lor adoptivă și instituțiile lor de sine stătătoare pe pământul ospitalității Americii de Nord. Deși ei sunt cetățeni americani și canadieni, deși ei s'au stabilit pe aceste meleaguri cu mulți ani în urmă (deci nu li se poate aplica epitetul D-voastră favoriți de "fugari"), autoritățile politice și bisericile din țară le-au acordat o deosebită atenție, cu mult înainte de înființarea asociației "România".

Plănuind să pună și Biserica Ortodoxă din America pe aceeași linie de "ascultare" la cea din țară, autoritățile politice și bisericești din București au folosit toate mijloacele imaginabile pentru a ne priva de dreptul la autonomie administrativă nestingerită. Prin uzurarii și ultimative încrecată să împună Românilor din America episcopii, care nu i-au aia și nu i-au dat dreptul Prin unele servituri tărit Episcopia și parohiile în proces civile, cu scopul a le lua averea și proprietățile bisericilor. Prin ager trimisi specia și prin coroul diplomatic, au desantăzuit în America campanie împotriva conducătorilor Episcopiei din America și au încrecat să provoace discordie și neînțelegere între parohieni.

[illegible]

Trebuie să menționăm că, chiar după înființarea a cîstei "România", aceleasi fete bisericești au întreprins cunoscuta acțiune dela parohia ortodoxă română din Paris urmîrind să la din mîna emigrației până și biserica care se făcea rugăminti "pentru pacea și unirea tuturor iar dialogul dela Paris nu s'a făcut pe cîrmii sentimentelor permanente de dragoste nealterată a unor fete alții" predicate la Atena de F. P. St. Sa. Justin, Mitropol Modovei, el cu pumii.

Dar nu numai in lumea disercicarii, ci si in cea literara avem precedente de dialog care ne ingrijoreaza. In anul 1971 poetul si gasetarul Adrian Paunescu, din Roma, va intalni, frateşte, pe romaneste, pe scriitorul Mihail Eliaade, dela Chicago, luandu-l acestuia si un interviu: natura literara. In Anduse in tară, contrar la tot ce promisese, de Paunescu a publicat in "Contemporanul" test si interviu-ul "trunchiat", care schimba radical sensul. Aceasta procedura l-a flcut pe scriitorul Mihail Eliaade sa declare public: (Cand si-a temde vorba te Paunescu), credem ca vorbim aelasi limba: voci diferite, limbă românească pe care am invatat-o de copila.

Întrebați-Vă singur, die Joja, ce putem deduce din acest fel de procedură și la ce rezultate ne putem aștepta într-un dialog în care ni se pare că vorbim aceiași limbă și folosim aceeași cvintă, dar înțelegem lucruri cu totul diferite?

CAPITOLUL. PROBLEMELE PERSONALE

Compromisul, ajustarea și concesunile pot să fie o condiție de existență a fraților noștri din țară, care nu au altă alternativă. Dar ele nu sunt necesare pentru cei care trăim în lumea liberă. Esențial, prin natura lui, aspirăm la rupt de mândria noastră superficială și de interese personale. Dialogăm cu Voastră cu emigrarea, nu se poate decât baza pe "Arhiva" lătină de avantaj persoane și mafe noi sau pură lusa aspectul "răscumprărilor" cu dolosele adevol și pretențiilor din România de către cel ce vrea să le înlesnească emigrarea ori călătoria în Apus. Această practică întrece, prin cruzimea și cinismul ei, până la urmă de sclari de odioasă și pecețuile pe autorități agenții ei ca traficanți ordinari lipsiți de cel mai elementar semn de respect pentru om.

Cât privește "serviciul muncitorilor", îl lucrează, pentru prezent și mai ales în Statele Unite, numai în sens ur-Român din America. Căci cei mai mulți din rudenile mari și mici din România, pentru prin colectivizarea forțată li s-a luat proprietatea privată și din puținul pe care și-au lăsat "muncile de jos" deabia își dau existența de pe o zi la alta. În schimb, Românii din America trebuie să plătească prin tribunalele americane ca să-și poată lua "muncile" contestatelor avocaților și a judecilor din Washington, ca su mialunarea și să dune cât mai mulți dolari americani din buzunarele României.

Stimate domnule Joja,

La ceie de mai sus s'ar putea adauga multe altele. Si
inasa din cele enunurate sa. Vi puteai face mcar o list
despre motivele care ne constraung sa primim cu multa
serva si cu justifiat peamism. Initiativa si progra
Asociatiei "Romania". Pana la proba contrarie, beand
pe experientele trecutului si pe textul discursurilor
Ateneu Roman, nu putem sa nu ne intrebam: care s
motivele ascunse ale acestei noul actiuni?

Noi am așteptat și așteptăm, fără nici un gând aceluia
o întâlnire cu românitatea din țară. Insa această întâlnire
ca să poată de roade trebuie să fie genuină și pe de
oară și dincolo de orice intenții politice.

Dați-ne deci adevărul semn. adevărata dovadă, că
purile Asociației "România" nu sunt acelea de a sem
discordie și desbinare, ori de a cumpăra conștiințe c
ele vor să servească străvechilor valori și idealuri ro
nești. Într-o lume ce năzuiește spre libertate și spre co
da de conflict, de credință și de creație.

Al D-Voastră, de tot binele voitor

Episcop VALERIAN D. TRIFA
Episcopale Ortodox Române din America

Vatra Românească, Septembrie, 1973.

REDACȚIE: Aflăm că Intretimp președinte

NOTA REDACTIEI. Alina, la sfârșitul
asociației "România" D. Athanase Joja, a decedat.
Articolul conștient de mai sus este valabil pentru

Cum textul scrisorii de mai sus este foarte important, pentru a evita orice
care ar succeda, reproducându-l, l'am lăsat sub formă

ginală, sau cum a fost trimis de mare pe o corabie
terian.

MARCHETING CURIOS

Activitatea d-lui Constantin Dragan este, cum se spune în jargonul comunist, multilaterală și diversificată fiind dedicată, lucru foarte natural, marchetingului, ne neglijând însă futurologia, care se știe la ce se rezumă. Se manifestă în multe, variate și surprinzătoare domenii. Altfel la ce ar folosi marile dicționare, cum e Larousse și cum va fi al cel ce va edita Academia Română, în nu știu cite tone de pagini, după metoda de lucru a marxismului, care invadează de toate, pe cel calificat de partid să fie invațat.

Di. Constantin Dragan n'a avut nevoie să urmeze o atare școală. A trebuit să plece să învețe în Italia, în condiții nu pe care numai el le știe. El și câțiva prieteni, de care s'a despărțit foarte repede, fiindcă li împiedicau ascendența sa la Patriarhia din Constantinopol, unde repede a căpătat titlul de mare frunțag. Invidia celor ce îl cunosc nu este justificată, dar e explicabilă. Nu oricine poate ajunge și profesor, că să-l creadă lumea universitară, și arhonte de statambul, adică corbieră că să creadă lumea că e un titlu de nobilitate, la care are dreptul încă de cind bărbii au trecut din clasa Șelavilor, în clasa Șervilor, iar cuvântul de darog (drum), din cauza sărăciei limbajului, acumula și noțiunea de scump ca preț al darogoi, ca sentimente. Așa că d-sa se cheamă Constantin Dragan, provenind din trei noțiuni topite. E ușor de înțeles de ce activitatea d-sale, se manifestă în domenii surprinzătoare. Nu este întrecut decât de Leonardo da Vinci. Cu diferența că acesta trecea dela artă la meserii și probleme curioase, pe când concurențul său de azi trece, pentru a-și repara eugenia, dela panalitatea bănească la inefabilitate de probleme situate cât mai departe de pământul comună. Mai este o diferență: Leonardo da Vinci lucra pe viu cu material din care voia să scoată realități imaginate de el pe când d-l Dragan vrea să scrie realități în materiale foarte dorite de Uniunea Sovietică: "pravoslavnică și ortodoxă", ca și patriarhia din Ierusalim, dar "n-ai creștină, anti-română și antilatină, ca patriarhia polițienească din Moscova, de care ascultă, în afară de bărbii, toată ortodoximea comunistă".

În felul său de a servi și concepțiile sale și marchetingul d-lui I. Trax a sărit peste ei.

Tare mi-e teamă că de partea cauzată să nu des de stăncă.

Vom constata în numărul viitor.

IATACAN

LA HELSINSCHI

Acum câțiva timp, agenția "EFE" transmitea din capitala Spaniei, rezumatul unui raport al "Consiliului Atlantic".

Aflăm, pentru prima dată, de existența unui atare consiliu și credem că este o suprastructură a organizației NATO. "EFE" m'a scutit de alergătură știind că nu puteam afla detalii asupra acestui consiliu, dela nimeni, ci și așa fi alergat în van. Nu mi-ar fi servit nici futurologia, care e, spre minunarea lumii ce se întrebă de rostul ei: a pune carul înaintea bolilor și ne vorbește de cum va fi viitorul când va merge carul, grăție științelor cosmice. Această știință nu decurge din rotația astrilor, ci atrecurându-se prin hornul bunei păști contra celor ce și-ar băga nasul să vadă, cum trece, pe nesimțite, carul după bol; atunci lumea ar descoperi, mirată, căt de imensă este futurologia, dacă e bine prezentată și ce avantaje poate aduce, pe plan mondial, dacă este în alianță sentimentală cu neobositul cavaler al mistice, marchetingul.

"Consiliul Atlantic" este și el o organizație futurologică. Este particulară că toate organizațiile menite să ajute bugetul celor ce se ocupă de soarta popoarelor, triat, fiindcă acestea nu știu nimic nici de futurologie, nici de marcheting. Este americană. Altfel,

n'ar fi serioasă. Și n'ar avea haz. Este compusă din foști funcționari, diplomați, oameni de afaceri, intelectuali cu toții; normal, nu?

Are toate caracteristicile unui organism de Stat, care însă poate exprima, în mod deschis, ceea ce Statul oficial nu poate.

Și de ce oficialitatea americană nu poate?

Răspunsul exprimă un desaturat moral: nu poate, fiindcă este împiedicată de angajamentele unui paralelism. Ca și cum toată America ar suferi de paralizie, în semn de solidarizare cu Roosevelt.

Acest "consiliu atlantic" avertizează Statele Unite și Țările Europei Occidentale că nu trebuie să recunoască formal actualul statu-quo din Europa și continuă: "conferința de securitate va trebui să garanteze fiecărei țări dreptul de a-și alege, ca, propria sa evoluție politică".

De acord. Dar de ce nu amintesc Statele Unite că va trebui să repudieze acel tratat imoral dela Yalta, așa cum anunțase în perioada electorală, generalul Eisenhower, al cărui vice președinte era atunci chiar d-l Nixon.

Di. Nixon ar avea astfel ocazia să rămână în istoria mondială ca cel mai mare președinte al Americii, dar și ca cel mai mare eliberator de popoare și liberator al Europei.

I. B.

REDACTIONALE

Cu numărul 6 al revistei "CARPATII" se împlinește jurătate de an dela apariție.

Mulțumim din toată inima celor cari au avut încredere și au răspuns imediat apelului anunțând apariția revistei și-i rugăm să îndregeze ceroul sprijinitorilor cu cunoștințele și cu compatrioții cu care vin în contact.

În același timp ne îngăduim a ruga pe cei cărora le-am trimis revista și au păstrat-o, să binevoiască a ne trimite de urgență abonamentul de 15 dolari USA anual, sau costul revistelor primite, 8 dolari USA.

Numerile viitoare nu vor mai fi trimise decât celor care prin acest fel își vor manifesta dorința de a fi considerați printre cititorii.

Greutățile ce avem de înfrânt sunt mari și făcând înțelegerea tuturor Românilor din exil, nu putem asigura apariția lunară a revistei.

REDACȚIA

CARPATII

REVISTA CULTURALĂ ȘI DE
ACȚIUNE ROMÂNĂȘCĂ ÎN EXIL
APARE LUNAR

SUB ÎNCĂLĂTORIA URUI COMITET
DE REDACȚIE

Redacția și Administrația:
Calle Villanova, 43 - Telef. 276 40 40
MADRID (España)

Correspondența:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

Abonamente:

Anual 16 \$ USA
De susținere 25 \$ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu (dela Titu Maiorescu-Lucian Blaga), 230 pâge	4 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	8 \$ USA
DACIA, de V. Părvan	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL, TARANIST ȘI NATIONAL TARANIST, de Pamfil Selcariu, Vol. I și II	10 \$ USA
ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga	6 \$ USA
KARL MARX ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Selcariu	8 \$ USA
STEFAN CEL MARE, DOMN AL MOLDOVEI, de Prof. Alex Bolder	6 \$ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACO-ROMÂNĂ, de General Platon Chirnoaga	6 \$ USA